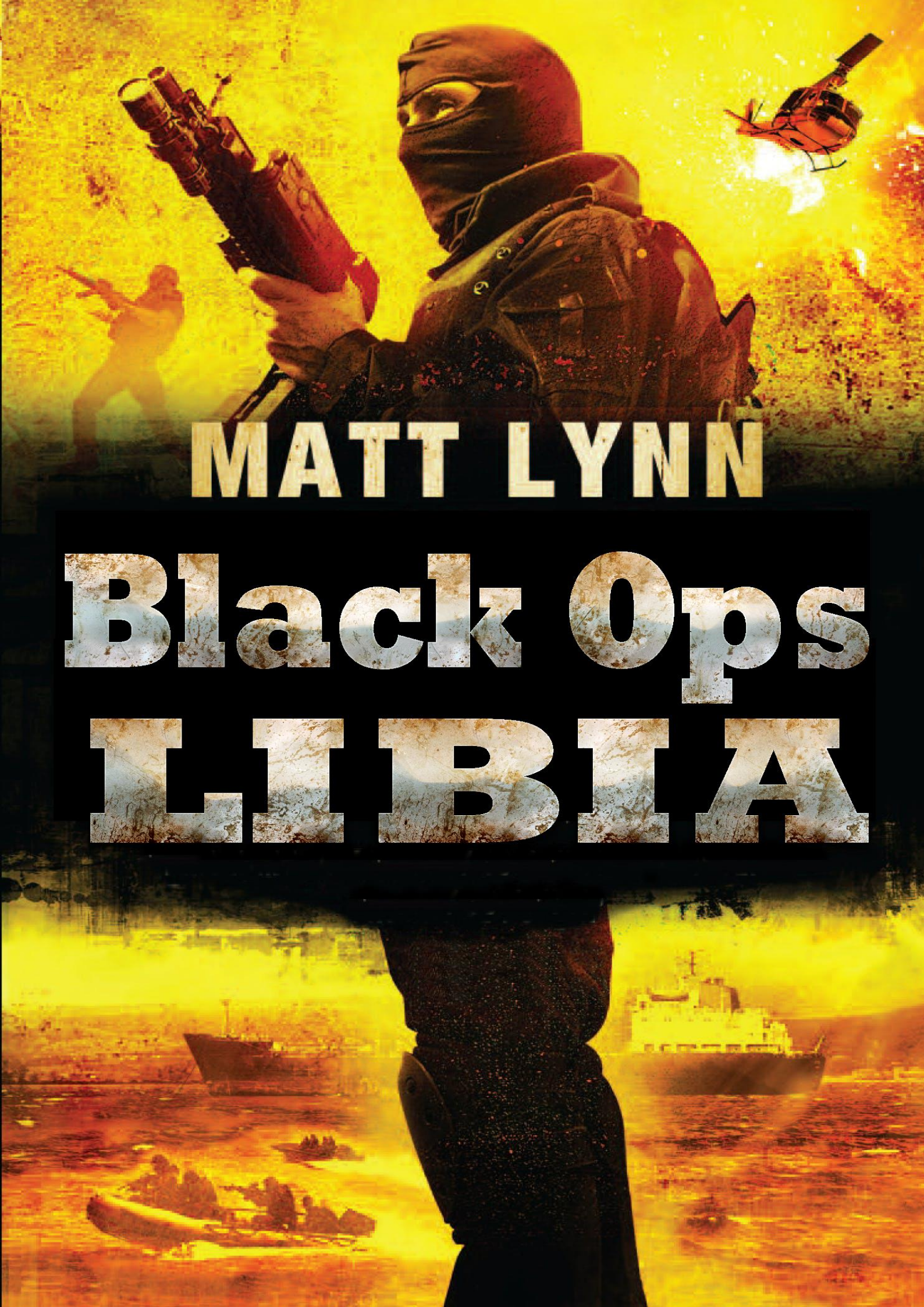
MATT LYNN
Black Ops
LIBIA

Matt Lynn

Black Ops

LIBIA

versiunea în limba română

UNCRIS

CAPITOLUL 01

De fiecare dată când participa cu elicopterul la o luptă, Alex Marden se confrunta cu aceeaşi dilemă. Cu mănuşi sau fără? Să te alegi cu mâinile rănite sau să rişti să fii împuşcat imediat ce ajungi la sol?

Mănuşile îţi vor proteja palmele la coborârea pe corzi din elicopter. Dar te vor împiedica să-ţi foloseşti arma. Dacă erau destul de groase ca să împiedice jupuirea palmelor, îţi vor împiedica şi introducerea degetului prin garda trăgaciului carabinei SA-80, când trebuie să deschizi instantaneu focul atunci când atingi solul... dacă vrei să ai vreo şansă să supravieţuieşti raidului.

Dar, asta însemna să fii soldat, se gândi, ridicând obosit din umeri.

O serie de alternative brutale. Durere intensă sau moarte instantanee. Dacă nu-ţi place, schimbă-ţi meseria.

Îşi scoase mănuşile din bagajul aflat jos, şi şi le puse atent pe mâini. De cealaltă parte a compartimentului din *Black Hawk*, Jack Rogan şi-a ridicat privirea, cu o urmă de zâmbet pe chipul brăzdat de vreme:

— Vouă, flăcăilor din SAS, vă place să vă îngrijiţi? spuse, chicotind. Poate că vrei să te dai şi cu vreo cremă pentru protecţie solară, ca să te asiguri că nimic n-o să-ţi afecteze pielea.

— Cred că aţi fi trişti cu toţii dacă mâinile mi-ar sângera atât de tare, încât să nu pot trage precis cu arma, răspunse Alex.

Îl întâlnise pe Rogan abia acum, o oră, în sala de informare. Un fost Navy SEAL, care a fost mătrăşit din unitatea sa pentru pileală şi jocuri de noroc, era un soldat dur, legendar, dar indisciplinat şi încăpăţânat.

Un om pe cât de imprevizibil, pe atât de feroce.

La fel ca toţi ceilalţi din *Unitatea* 5. Brigada *Black Ops* după cum era cunoscută în cercurile militare. O forţă NATO secretă, alcătuită doar din oameni proveniţi din Forţele Speciale, fiecare având ceva de ascuns, care era desfăşurată în cele mai disperate – şi negabile – misiuni.

Erau oameni care-şi dovediseră deja valoarea. Pentru ei, nici un risc nu era prea mare, nici o misiune prea periculoasă.

— Şi nici nu eşti de folos nimănui dacă eşti deja mort, a ripostat Jack. Când au să înceapă împuşcăturile, tu încă îţi vei potrivi mănuşile pe degete.

— În câte lupte ai fost nevoit să cobori în rapel? a mormăit Alex.

— În destule ca să ştiu cum să rămân în viaţă.

— Calm, băieţi, a intervenit Lothar Kroos.

Un veteran masiv din *Kommando Spezialkrafte*, echivalentul german al SAS sau Navy SEAL, Lothar era cel mai în vârstă membru al echipei ce fusese convocată pentru această misiune. La aproape 40 de ani, era cu 10 ani mai în vârstă decât restul celor din elicopter, şi se purta ca şi cum asta îi conferea autoritate asupra celorlalţi din echipă. Dar Alex începuse deja să-i nege germanului comanda asumată. Nu aşa mergeau lucrurile în *Unitatea* 5. Toţi aveau aceleaşi drepturi, chiar dacă era o egalitate a celor damnaţi.

— Avem parte de destulă luptă şi fără să ne luăm unii de alţii, i-a întrerupt Paul Layton.

Recrutat din SASR australian, Paul era mezinul cuartetului care intra azi în luptă. Un Aussie vesel şi bronzat, cu un umor sec, era întotdeauna gata să aplaneze orice neînţelegere.

Jack a chicotit din nou.

— Porţi mănuşi când vrei să te protejezi, spuse, privind către Alex. Noi, restul, vom avea grijă de inamic, iar după ce încetează focul, vom veni la tine pentru o manichiură.

Alez l-a ignorat şi s-a uitat prin portiera deschisă. Black Hawk zbura la joasă înălţime pe deasupra teritoriului libian. Decolase acum o oră de pe HMS *Stanley*, un portavion britanic staţionat la câteva mile în largul coastei nord-africane. Se îndrepta direct către obiectiv. O instalaţie petrolieră aflată la 10 mile este de Murzurq, adânc în interiorul teritoriului. Un grup de luptători separatişti a preluat controlul sondelor, şi ţineau ostatici şase ingineri europeni. Doi britanici, un olandez, un francez, un polonez şi un italian. Misiunea lor era să-i elibereze. Preferabil vii.

— Impact în cinci minute, a anunţat pilotul.

Vorbele au fost transmise prin căştile purtate pe cap de fiecare om.

Alex continua să privească din elicopter.

— Cristoase, a mormăit abia respirând.

Din perimetrul complexului se ridicau fuioare groase de fum. Erau doar la două mile în faţa lor. *Black Hawk* a zburat foarte jos, cât mai aproape de sol,

pentru a evita detecţia radar, deşi, după atâtea luni de lupte, mai rămăseseră puţine forţe aeriene libiene care să opună ceva rezistenţă. Informarea a fost destul de clară. Se zboară până ajung cât mai aproape de instalaţii, debarcare în interiorul complexului, doborârea rebelilor, şi extragerea ostaticilor.

Un fleac, a reflectat Alex. *Pe hârtie*.

Dar nu se menţionase că sondele au fost incendiate.

Nici că instalaţiile ardeau peste tot.

— Impact în două minute, a anunţat din nou pilotul.

Alex şi-a reverificat echipamentul. Era dotat cu o carabină de asalt britanică SA-80, cu cinci magazii cu muniţie ataşate la vesta de luptă. Un pistol *Browning Hi-Power*, standard pentru SAS. Două grenade. Un pumnal. O trusă medicală, şi o sticlă de apă. Dar, fără plăcuţe de identificare (*dog tag*). Era o regulă a Unităţii 5 ca oamenii să nu participe niciodată la o luptă având asupra lor ceva ce i-ar putea identifica. Dacă erau capturaţi... erau pe cont propriu. Dacă mureau, vor avea un mormânt nemarcat.

S-a ridicat în picioare. Corzile de desant atârnau desfăşurate deja în lateralele lui *Black Hawk*. Vuietul palelor rotorului era asurzitor, chiar dacă în urechi aveau căştile radio. Privi în jos. *Black Hawk* cobora cu repeziciune către altitudinea de 30 m de la care îşi vor lansa atacul, dar, ca să facă asta, zburau direct în norii de fum. O fracţiune de secundă, Alex nu a mai putut vedea nimic, nici chiar pământul de sub ei.

Doar întuneric.

— *Go*, go, a urlat pilotul. Nu pot zbura prin căcatul ăsta.

Dintr-un salt, Alex s-a prins ţeapăn de coardă şi a păşit prin portiera laterală. Era ca şi cum se arunca direct în iad. Puternicul rotor al lui *Black Hawk* absorbea direct asupra lor fumul de la incendiile dezlănţuite. Vălătucii se învolburau împrejurul lor, umplându-le plămânii, iar căldura degajată de petrolul ce ardea se simţea şi prin uniformă şi vesta de kevlar, făcându-l să transpire prin toţi porii. Coarda era făcută din fire de oţel împletite şi chiar şi prin mănuşi mâinile îl ardeau în timpul coborârii rapide către sol.

— Fuga, fuga, urla Jack.

Cu un bufnet, Alex a lovit pământul. Putea auzi răpăitul unei arme setată pe ‘automat’, dar datorită fumului şi a zgomotului făcut de elicopterul de deasupra nu-şi putea da seama de unde venea atacul. S-a ridicat şi şi-a scos mănuşile de pe mâini, după care şi-a pus SA-80 în poziţie de tragere cu degetul pe trăgaci.

Dar nu putea să tragă. Nu era nici o ţintă vizibilă. Doar un inamic aflat undeva, în faţa lor, trăgând orbeşte asupra celor ce atacau.

Un glonţ a spulberat o grămadă de praf.

La juma' de metru în stânga sa.

Aproape. Prea al dracu' de aproape.

Alex a început să alerge. Urma silueta neagră pe care abia o putea desluşi la doar câţiva paşi în faţa sa. Jack. Lângă el, Paul şi Lothar desantaseră şi ei, şi toţi patru avansau drept prin întunecime. Deasupra lor se înălţa înapoi către cer, iar pe măsură ce se îndepărta, palele rotorului nu mai absorbeau fumul către ele şi vizibilitatea a început să se îmbunătăţească.

O altă pereche de gloanţe a muşcat praful, de data aceasta doar la 30 cm depărtare. În timp ce-şi rotea privirea împrejur, Alex a prins mişcarea unei siluete. Neagră, ecranată de fum, dar cu forma inconfundabilă a unui AK-47 în mână.

— Dreapta, dreapta, a strigat.

A căzut în genunchi, proptindu-şi SA-80 în umăr. A tras o rafală scurtă, precisă. Fumul îi umplea plămânii, făcându-i respiraţia aproape imposibilă. Dar a ignorant durerea. Era unul dintre acele momente pe care le întâlneai în timpul luptei când numai calmul şi încrederea marcau Victoria. A ochit şi a apăsat pe trăgaci. Silueta s-a cutremurat când două gloanţe perfect trimise i-au perforat toracele, şi arterele de sub coaste, apoi s-a prăbuşit la pământ.

— După mine, a strigat Alex.

În complex se aflau 12 oameni, aşa li se spusese. Unul doborât, mai rămâneau unsprezece. Alex nu putea vedea prea multe, fumul era încă dens, dar şi-a dat seama că cel pe care tocmai îl doborâse avea pe unii care-l acopereau. Amicii săi trebuiau să se afle chiar în spatele lui. A aruncat o privire în urmă ca să se asigure că restul unităţii îi urma instrucţiunile, şi imediat ce s-a asigurat că Paul, Lothar şi Jack erau pe urmele sale, a început să alerge înainte. Ţinea strâns în mâini carabina SA-80, trăgând glonţ după glonţ în faţa sa. Era un foc sălbatic, necontrolat, dar ştia că dacă lansau destule gloanţe, trebuiau să nimerească ceva.

Zece metri, apoi încă zece.

A sărit peste cadavrul omului pe care tocmai l-a împuşcat, şi a continuat să alerge. Acum era înconjurat de fum şi putea vedea 5 oameni drept înaintea sa. A băgat o magazine plină în SA-80 şi a tras în ei. Jack, Paul şi Lothar s-au alăturat atacului, înaintând la unison. Trăgeau rafale după rafale, absolut letale. Gloanţele treceau prin soldaţi, ciopârţindu-i. Trei au căzut imediat la pământ.

Altul a fost rănit, înainte ca Lothar să-l *termine* cu două focuri perfect ochite în tâmplă. Ultimul a fugit departe de iadul de proiectile lansate asupra lor.

Alex a tras de două ori, hotărât să plaseze ambele gloanţe în spinarea lui, dar i-a fost imposibil să ochească. SA-80 nu era o armă precisă, iar soldatul se afla deja la 500 m depărtare. La o asemenea depărtare ar fi avut nevoie de o carabină de lunetist. S-a oprit, trăgându-şi sufletul şi ca să analizeze situaţia.

Complexul petrolier se întindea pe câteva sute de metri pătraţi, cu două sonde în centrul său şi un grup de construcţii care-i adăposteau pe inginerii şi mecanicii de întreţinere. Sondele incendiate degajau o căldură insuportabilă. În deşert erau deja 40^0C, iar flăcările ridicau temperatura aerului la 50^0. Alex habar nu avea unde erau ţinuţi ostaticii. Presupunea că în atelierul mecanic. Dar nu puteau şti exact decât după ce năvăleau înăuntru.

Asupra lor s-a tras o rafală de mitralieră.

— Culcat, culcat, a strigat Jack.

Alex s-a aruncat la pământ. Un jeep ieşea gonind din hangar, îndreptându-se către drumul prăfuit care ieşea din complex. În faţă erau doi oameni, şi alţi doi în spate. Unul fixase o mitralieră în spatele maşinii, iar cel de lângă el avea un AK-47 la piept. Amândoi executau foc de baraj, presărând cu gloanţe pământul din jurul lor.

În spate era un Land Rover, şi dintr-o privire, Alex a priceput că ostaticii erau înghesuiţi în spatele acestui vehicul. Doi oameni flancau convoiul pe motociclete, ambii cu carabinele de asalt fixate peste piept.

— Ăştia fug cu tot cu ostatici, a mârâit Paul.

— Ne luăm după ei, a răspuns strigând Jack.

Era deja în picioare şi alerga. *Nebunu' dracului*, îşi zise Alex. Convoiul accelera cu o viteză terifiantă, ţinând seama de drumul accidentat. Drumul era doar nişte pământ bătătorit, plin de gropi. Dar şoferul jeepului continua să apese pedala de acceleraţie, deşi viteza trecuse de 60 km/h.

Aveau nevoie de un mijloc de transport. Imediat.

În apropiere de construcţia principal era un Renault Kangoo. O dubă ca aceea a oricărui instalator. Alex a smuls portiera. Cheia de contact nu era.

— Cristoase, a bombănit.

Frustrat, a dat cu pumnul în bord, dar Paul deschisese deja capacul şi înnoda firele, făcând contactul direct. Când motorul s-a trezit la viaţă, Paul a închis portiere trântind-o şi şi-au început urmărirea. Alex a călcat acceleraţia la podea. Văzuse o grămadă de tipi conducând ca nebunii duba pe autostrada, dar

habar nu avea cum reuşeau să le aducă la asemenea viteze. Maşina avea acceleraţia unui melc. Motorul urla la schimbarea vitezelor, şi, încet, viteza a început să urce peste 70 km/h.

— Vino paralel cu ei, a strigat Lothar.

Alex forţa duba să treacă de 80. Începu să se apropie de cele două vehicule din faţa sa. Împovărate cu greutatea muniţiei, a armelor şi a pasagerilor, acestea nu prea aveau acceleraţia de la care te-ai fi aşteptat de la o Toyota şi o Land Rover. Cam şase sau şapte sute de metri, a apreciat Alex. Lothar lovea cu pumnalul în laterala maşinii. Deja tăiase căptuşeala interioară din plastic, şi acum făcea o mica gaură pătrată în tablă. Paul şi Jack îi urmau exemplul. În mai puţin de un minut, au tăiat trei găuri.

— Ţi-am spus să vii lângă ei, a strigat iar Lothar. Noi suntem gata.

Alex ştia exact ce au de gând să facă.

Să vină la acelaşi nivel cu jeepul. Atunci deschid focul prin găurile făcute în dubă. Inamicii vor riposta, dar tabla maşinii va apăra membrii echipei ca un scut, în timp ce ei vor împroşca oponenţii cu gloanţe. Cel puţin, aşa era planul. Şi era unul destul de bun. Era doar o singură problemă, se gândi Alex cu amărăciune. Şoferul îşi risca viaţa.

Privea drept înainte. Trei sute de metri. Din spatele convoiului se ridica un nor de praf ce-i optura vederea, dar chiar şi aşa îşi dădea seama că se apropiau. Mitraliorul a deschis focul cu o rafală de gloanţe. Alex a virat dreapta. Convoiul continua să ruleze pe mijlocul drumului. Ca să ajungă paralel cu ei, Alex trebuia să fie la cel puţin 5 m off-road. Kangoo a derapat ridicând nori de praf când roţile au ajuns pe nisip. Dar Alex nu era îngrijorat. Dimpotrivă, cu cât era mai mult praf, cu atât era el mai greu de văzut. Şi de împuşcat.

Două sute de metri... o sută...

Se apropia tot mai mult.

— Ce dracu, dă-i blană, amice, a zbierat Paul. Nu-ţi bate capu' cu amenda pentru viteză.

Alex a rânjit şi a apăsat pedala de acceleraţie, dar dubiţa mergea deja cu aproape 100, şi deşi vitezometrul era marcat până la 120, asta era doar pentru reclamă. În aceste condiţii nu era posibil. Dubiţa sălta peste terenul accidentat, smucind volanul, iar de câteva ori Alex şi-a dat seama că erau să se răstoarne pentru că au trecut peste nişte bolovani. Dar continua să forţeze.

50 m. Acum putea vedea bine. O altă rafală de mitralieră. Câteva gloanţe au lovit caroseria, iar unul a trecut prin parbriz. Alex s-a pitit. L-a ratat cu doar

câţiva centimetri, dar a fost aproape. Unul dintre motociclişti s-a desprins de convoi şi venea direct către ei. Omul avea mâna stângă pe ghidon, iar în dreapta pistolul mitralieră. Un Uzi, l-a recunoscut Alex, dar nu era foarte sigur de la această distanţă. A strâns tare volanul, rotindu-l direct către motocicletă, dar omul nu s-a eschivat, doar a ridicat pistolul şi a lansat încă o rafală asupra inamicilor săi. Parbrizul a fost spulberat într-o mie de cioburi, direct în faţa lui Alex. S-a aplecat în spatele tabloului de bord, cu o mână pe volan şi piciorul pe acceleraţie, dar nu mai putea vedea încotro merge. Faţa îi era crestată de cioburi dar gloanţele l-au ratat.

Deodată, a auzit un sunet de lovire, scrâşnet de cauciuc pe metal şi urletul omului care murea zdrobit.

Motocicleta s-a ciocnit cu dubiţa.

Kangoo a sărit prin aer, iar un pneu a explodat lovind pământul atât de brutal, încât i-a scuturat rău pe oamenii dinăuntru.

— Isuse! Băi, omule, nu ţi-a explicat nimeni cum să treci peste un tip? a bombănit Paul. Ţine volanul drept...

Alex l-a ignorant. Dubiţa derapa ieşită de sub control şi se putea răsturna în orice clipă. A înşfăcat ţeapăn volanul cu ambele mâini, şi a călcat repetat pe frână. Trebuia să recâştige rapid controlul. Convoiul se afla la doar câţiva metri în faţă, şi chiar dacă norul de praf acoperea totul, putea vedea destul de clar oamenii din maşini. A redresat Renaultul, şi a virat din nou spre dreapta. Au trecut pe lângă *Land rover* şi s-au aliniat cu jeepul.

— O secundă, a strigat Alex.

S-a uitat în stânga, chiar la timp ca să vadă jeepul imediat lângă el.

— Foc! a strigat şi s-a pitit din nou.

În spatele său, Lothar, Jack şi Paul au deschis focul cu carabinele de asalt. Un baraj de gloanţe au lovit vehiculul. Dubiţa a rămas în urmă când soldaţii au ripostat, dar tabla caroseriei era suficient de tare, şi după puţin timp şi-au terminat acţiunea ucigaşă.

— Calm, băieţi, a şuierat Lothar.

Focul a încetat. Alex s-a ridicat la loc în scaun, călcând frâna pentru a opri lin vehiculul. Acesta a derapat, dar a încetinit până s-a oprit. Şi-a luat Browningul în mâna dreaptă şi a deschis uşor portiere. Jeepul era ieşit de pe drum şi zăcea răsturnat pe o parte. Pe pământ erau două cadavre, iar alte trei înăuntru. Dubiţa o încasase zdravăn. Ferestrele erau spulberate, toate cauciucurile sparte, iar caroseria lateral era făcută franjuri. Apa şi uleiul se

scurgeau din motorul avariat. Dar vehiculul rezistase atacului. *N-am să mai fac niciodată mişto de un Renault*, îşi spuse Alex. *Poate chiar am să-mi cumpăr un Twingo*.

— Ok, băieţi, zise, deschizând portiere din spate.

Jack, Lothar şi Paul au ieşit afară, cu armele în mâini, gata să tragă, dar lupta era terminate. În depărtare, motocicleta rămasă gonea spre orizont.

Aşa fac libienii, a reflectat Alex. *Nu luptă până la ultimul om*.

La 20 m în spate, şoferul Land roverului se târa afară din maşină. Veni către ei cu mâinile ridicate. Paul l-a percheziţionat, i-a luat cuţitul şi pistolul, şi i-a legat mâinile cu o cătuşă din plastic ca să se asigure că nu le va face vreo problem.

Alex a început să scoată ostaticii din Land Rover. Îşi ridică privirea. *Black Hawk* se rotea deasupra, pregătindu-se pentru aterizare la câţiva metri depărtare.

— Mergem acasă, flăcăi, spuse, scuturând mâna unuia dintre mecanicii britanici. Şi cred că toţi vom fi al dracului de bucuroşi să nu mai revedem vreodată Libia.

CAPITOLUL 02

— O treabă excelentă, bine făcută.

Helen Greenway a spus vorbele tăios, cu o jumătate de zâmbet pe buze, dar fără nici o urmă de căldură sau emoţie. Era o femeie rece, probabil cea mai rece din câte am întâlnit, reflecta Alex la fiecare informare – sau raport – făcut de ea. pe de altă parte, conducerea *Unităţii* 5 era destul ca să transforme pe oricine, bărbat sau femeie, în gheaţă. Recrutai oameni a căror viaţă era efectiv „terminată", şi îi trimiteai în misiuni în care moartea era nu numai metaforică, ci şi reală. Genul de muncă care-şi lasă amprenta asupra omului. Poate că acasă, cu soţul şi copii – dacă-i avea – era OK. Aici, la birou, făcea ca prin comparaţie, un robot japonez din fabrică să arate uman.

— Poate că am putea avea nişte zile de R&R p-aici, prin Mediterana..., a sugerat jack.

— Doar să ne duceţi la Ibiza şi să ne daţi câteva sute de euro pentru cheltuială în baruri, a plusat Paul.

Alex zâmbea. Toţi patru erau *băgaţi în priză*, iar glumiţele erau un mod de a mai slăbi tensiunea. Reveniseră pe HMS *Stanley* acum 20 minute. Ostaticii au fost duşi jos, la infirmerie, pentru a fi consultaţi, dar în timpul cât a stat cu ei pe puntea de zbor, Alex ştia că sunt OK. Erau petrolişti duri, obişnuiţi să muncească în unele dintre cele mai periculoase medii din lume, şi deşi în ultimile zile au mâncat mai puţin decât de obicei, nu au fost trataţi cu brutalitate. Alex avea câteva tăieturi pe faţă, dar le-a curăţat singur în elicopter. O cafea, o masă, o noapte de somn şi Unitatea va fi ca şi nouă.

— Aş vrea să vă pot oferi ceva timp liber, spuse Greenway. Paul şi Lothar pot rămâne aici, dar Alex şi Jack se vor întoarce acolo.

— Pe dracu, a mârâit Jack.

Alex i-a aruncat o privire americanului. Acesta abia se alăturase *Unităţii* 5, în timp ce Alex făcea parte din ea de un an. Poate că încă nu i-a spus nimeni regulile. Nu comentezi ordinele, indiferent cât de stupide sunt. Şi nu refuzi o misiune, indiferent cât de periculoasă. Era simplu. Înfruntă-i, şi te vor arunca înapoi în gaura de iad unde te-au găsit.

— Vreau să spun că avem..., a continuat.

— V-am dat fiecăruia dintre voi o a doua şansă, spuse Greenway – tonul era glacial. Ceea ce înseamnă...

— ...că ne vom întoarce acolo, a întrerupt-o Alex. Care-i misiunea?

— Informare peste 30 minute. Mâncaţi ceva.

Masa a fost simplă, dar săţioasă. Alex se simţea secătuit de lupta la care tocmai luase parte, dar ştia că trebuie să bage în fizic nişte calorii. În cantină a fost delimitat un compartiment privat – cei din *Unitatea* 5 nu trebuiau să se amestece cu marinarii obişnuiţi – şi tăvile le-au fost bine umplute cu pui fripţi şi paste, pe care le-au făcut să alunece pe gât cu o cană mare de suc de portocale. Nu a fost cea mai grozavă haleală de care a avut parte Alex. Dar erau o grămadă de proteine în ea, care-i vor ajunge pentru următoarele 24 de ore. Indiferent de ce vor trebui să facă.

— Cum dracu au reuşit să te aducă în *Unitatea* asta? a întrebat Jack, băgând o bucată mare de carne în gură.

Alex a ezitat înainte de a-i răspunde. Nu era prea sigur dacă să i se destăinuiască lui Jack. Nu ştia dacă-l place, sau dacă măcar are încredere în el.

— În mod obişnuit...

— Nu e nimic obişnuit în *Unitate*, asta-i al dracului de sigur.

— Afganistan, a spus Alex. A fost o luptă în Helmland. Doi copii au fost surprinşi de schimbul de focuri. N-a fost vina mea, dar eu am încasat-o. Am primit doi ani într-o închisoare militară. Tipii ăştia au aranjat să fiu scos din ea şi mi-au spus că dacă îmi termin sentinţa în Unitate, dosarul meu va fi „curat". Voi primi un Raport onorabil, în loc să fiu dat afară din armată (*dishonourable discharge*).

Făcu o pauză. Nu conta de câte ori a spus această întâmplare, sau cât a simplificat-o, amărăciunea nu dispărea niciodată.

— Şi tu?

— Dezertare, spuse Jack.

— Isuse, de ce dracu ai face aşa ceva?

— E o poveste lungă. Am să ţi-o spun cândva.

Înainte ca Alex să mai poată spune ceva, au fost chemaţi amândoi în compartimentul de informare. Lui Greenway i s-a alăturat maiorul Tim Harford. Şeful Informaţiilor din *Unitatea* 5. Un tip suplu, înalt şi blond, cu o manieră mai moderată decât a lui Greenway. Genul care glumeşte cu tine şi-ţi oferă o bere în afara serviciului. Dar şi mai puţin de încredere, a apreciat Alex. Aşa erau întotdeauna tipii de la Informaţii. Îşi petreceau prea mult din viaţă înşelând oamenii care nu ştiau să se oprească la timp.

— Colonelul Zayed este gata să *cadă*, spuse Harford.

Arătă către o hartă a Libiei pe un ecran din spatele său. Arăta Tripoli şi avansarea alianţei rebelilor, sprijinită de NATO.

— Linia frontului se apropie tot mai mult de Tripoli, iar rebelii se pregătesc pentru asaltul final. Evident, ne-ar face mare plăcere să-l vedem dat jos pe bastardul acela dement. Dar e o problemă. În complexul prezidenţial există

documente care – din motive de siguranţă naţională – nu trebuie nicicând să vadă lumina zilei. Documente care detaliază câteva acorduri vechi dintre regimul Zayed şi guvernele britanic şi american.

Harford a tuşit şi a luat o înghiţitură de apă. Alex mai observase şi altădată acest tic. Acesta nu era un om nervos. Nimeni n-ar putea să lucreze la Informaţii pentru *Unitatea* 5 fără să aibă nervi de oţel. Făcea gestul pentru că se simţea stânjenit de pericolul în care îi trimitea pe oamenii care se aflau şi sub comanda sa. *Aşa şi trebuia să se simtă*, se gândi Alex.

— Prin nişte intermediari de încredere din cercul apropiat Preşedintelui, l-am contactat, şi am stabilit un acord, spuse Harford. Ştie că nu va mai putea rezista prea mult. Ultima dintre unităţile sale militare de încredere începe să se destrame. E doar o problemă de timp până ce va fi înfrânt, iar rebelii îl vor pune la zid şi-l vor împuşca. Dacă o vor face, vor intra în posesia acelor documente şi le vor prezenta întregii lumi. Şi dacă se întâmplă asta, ambele guverne – britanic şi american – vor cădea.

Greenway a preluat cuvântul.

— Am fost de acord să vă trimitem şi să-l ajutaţi să fugă în Zimbabwe, unde va primi azil politic. Misiunea voastră este să vă duceţi acolo şi să-l ajutaţi să scape.

— În ultimele 6 luni i-am bombardat cu întreg iadul, spuse Alex. Dacă nu am vrut să-l vedem înfrânt, de ce mama dracu' am făcut-o?

— Aşa e politica şi războiul. Nimic, niciodată nu e simplu şi clar.

— Dar, Isuse, omule, noi am încercat să-l ucidem..., a intervenit Jack.

— Şi încă o mai facem, a izbucnit Harford.

Greenway şi-a privit colegul. Alex n-a văzut-o niciodată ieşindu-şi din fire, dar acum părea gata să o facă.

— I-am spus liderului libian că-l scoatem de acolo, dar adevărul este că nu-i putem permite colonelului să-şi petreacă anii de pensie jucând golf la Harare. E prea periculos şi ştie prea multe. I-am spus că voi sunteţi trimişi ca să-l ajutaţi să scape, pentru aşa veţi avea acces în Complex. Adevărata voastră misiune este să recuperaţi acel document, iar apoi să-l asasinaţi.

— Să-l..., începu Alex.

— Aşa este, l-a întrerupt Harford în mijlocul frazei. Să-l eliminaţi pe Colonel.

.

CAPITOLUL 03

Informarea dura deja de o oră. Harford şi Greenway au prezentat topografia complexului prezidenţial şi forţele care se mai aflau sub comanda lui Zayed. Două unităţi de elită din Garda Revoluţionară încă loiale Preşedintelui ţineau la distanţă rebelii, în periferia oraşului, dar complexul în sine era apărat de un grup de 50 mercenari zimbabweani fanatici conduşi de maiorul Regis Maruma. Erau soldaţi duri, bine plătiţi, iar dacă complexul era cucerit, cu toţii ar fi fost executaţi în mod sălbatic de către rebeli... doar dacă nu ar fi reuşit să fugă înainte. Erau oameni disperaţi, puşi cu spatele la zid, se gândea Alex. Iar acest fapt îi făceau o forţă formidabilă.

— Odată intraţi, sunteţi pe cont propriu, spunea Harford. Dar veţi intra ca prieteni, aşa că nu va trebui să luptaţi deloc. Asiguraţi-vă că Colonelul are documentele cu el, apoi aduceţi-l direct aici.

Alex se uită la ofiţerul de Informaţii. N-avea nici un rost să sublinieze riscurile. Nu intrau în calculele sale. Cineva foarte sus-pus a hotărât să-l termine pe Colonel, iar el era doar instrumentul ales. Nimeni nu-şi făcea griji în legătură cu şansele lui de supravieţuire, precum un soldat care nu se gândea la soarta gloanţelor din arma sa.

— Cum intrăm? a întrebat tăios.

— Ne putem desanta din elicopter, spuse Jack, privindu-l pe Alex. Tipul ăsta poate chiar să-şi pună mănuşile.

— Prea periculos, a constatat Greenway. Rebelii controlează cea mai mare parte a teritoriului dintre coastă şi complexul prezidenţial. Au o grămadă de rachete antiaeriene, şi trag în orice chestie suspectă de pe cer.

— Spuneţi-le că e un elicopter NATO. Se zice că suntem de aceeaşi parte.

Harford a negat dând din cap.

— Nu trebuie să existe nici o suspiciune că îl ajutăm pe Colonel să fugă din ţară. Este o operaţiune neoficială, sută-la-sută negabilă...

— Atunci, cum am mai spus, cum dracu intrăm şi ieşim din ţară? a răbufnit Jack pe un ton aproape furios. Mergând pe jos...

— Vă ajut eu? spuse o femeie care tocmai a intrat în încăpere.

Alex s-a întors. Ea avea cam 30 de ani, suplă, cu păr scurt, brunetă. Atrăgătoare, chiar şi în lumina slabă din sala de informare.

— Am făcut-o de multe ori.

A înaintat hotărâtă către centrul încăperii. Afară se auzea zumzăitul monoton al motoarelor navei, şi loviturile regulate ale valurilor în coca navei.

— Dânsa este Zena Rubenstein, o prezentă Harford. Se va ocupa de introducerea şi scoaterea voastră din Libia.

Alex a observat că nimeni nu a spus cine era ea, sau de unde venea. Nici nu trebuia. O femeie care se alătura unei misiuni a Unităţii 5 nu putea veni decât dintr-un singur loc. Mossad. Brutalul şi eficientul serviciu secret israelian.

— Mossadul are o rută stabilită în Libia, a început Zena, privind printre cei doi oameni. De-a lungul anilor, Libia a fost una dintre sursele majore de arme şi echipament pentru teroriştii palestinieni, iar noi am avut întotdeauna agenţi care trebuiau introduşi sau extraşi din ţară. Noaptea luam o şalupă. În larg, ne întâlneam cu o ambarcaţiune libiană de pescuit. Agenţii treceau pe aceasta şi aşa intrau în ţară.

— Nava de pescuit vă va duce într-un sat de pe ţărm pe care rebelii nu l-au preluat încă, spuse Greenway. Rubenstein vă va aştepta acolo. Am programat un RV cu vasul de pescuit timp de 48 de ore. Aduceţi-l pe Colonel cu voi.

— Adică îl aducem aici? a întrebat Alex. Sau îl asasinăm pe vas?

— Scăpaţi de el pe mare. Nu mă interesează cum o faceţi. Doar fa ceţi-o.

O execuţie. Colonelul o merita, fără nici o îndoială. Dar chiar şi aşa. Semnase ca să-şi apere ţara, nu ca să fie un călău oficial.

— Acum e ora zece, a precizat Harford, verificându-şi ceasul. Aveţi o oră ca să vă pregătiţi.

O urmă de zâmbet i-a apărut pe buze.

— Şi multă baftă.

CAPITOLUL 04

Alex privea direct în furtună, dar prin întunericul nopţii şi valurile mari era imposibil să vadă prea multe. Întotdeauna a considerat Mediterana ca fiind o mare liniştită, pe care se naviga uşor, înconjurată de staţiuni de relaxare, unde omul putea sta alungit în şezlong cu o bere în mână, holbându-se la fetele în bikini care bântuiau pe acolo. Dar, ca orice întindere de apă, avea şi o latură violentă, care tocmai se dezlănţuia în această noapte. Au navigat o oră într-o barcă neinscripţionată din Royal Navy, nu cu mult mai mare decât una de salvare. Zena a preluat cârma, manevrând barca cu o mână expertă, chiar dacă furtuna se intensifica şi răsucea barca la fel ca pluta pe un fir de undiţă. Alex şi Jack erau ghemuiţi la pupa, cu o bucată de prelată trasă peste capete ca să se apere de spuma valurilor şi de ploaie, dar era imposibil să se menţină uscaţi.

— N-am mai luptat niciodată alături de o femeie, spuse Jack. Şi nu văd de ce aş face-o acum.

— Credeam că în Armata americană sunt acum o grămadă de femei.

— Nu şi în SEAL. Nu cât am fost eu acolo, şi sper că niciodată.

Alex l-a ignorat. Nici în SAS nu era nici o femeie, deşi erau câteva în unităţile anexe. Dar Zena părea a fi o luptătoare capabilă. A preluat comanda ambarcaţiunii cu mână fermă, şi nu a şovăit sub atacurile furtunii. El analiza pe oricine prin prisma rezultatelor obţinute în activitate. Bărbat sau femeie, nu conta.

La ora trei dimineaţa s-au transferat pe vasul de pescuit. Datorită furtunii erau cu o jumătate de oră în urma programului, dar nava de pescuit i-a aşteptat. Zena i-a condus la bord. Mai lucrase cu omul şi mai înainte, şi s-au salutat unul pe altul cu câteva pupături pe obraji. Alex s-a echilibrat, apoi a sărit peste parapet, pe punte. Pescarul se afla deja în larg de o jumătate de noapte, şi-şi umpluse vasul cu prada pescuită. Mai mult sardine. Orice altceva ar fi creat suspiciuni. Pentru transportarea lor în ţară era plătit cu mult mai bine, se gândi Alex. Dar o navă de pescuit care se reîntorcea la ţărm fără pradă, ar fi însemnat să se pună unele întrebări. Şi cu toţii voiau să evite acest lucru.

— Cât mai e, a întrebat Alex, cu ochii la Zena.

— O oră.

Furtuna continua să agite marea, iar vasul era scuturat cu violenţă. Jack dădea la boboci peste bord, iar Alex îşi simţea stomacul greu. Dar Zena rămânea calmă şi concentrată, cercetând marea din faţa lor în căutare de inamici. Dar

nimeni nu s-a aventurat să iasă pe o asemenea vreme , decât dacă a fost nevoit să o facă. Abia trecuse de ora 0400 când au ajuns la relativul adăpost din port.

O duzină de pescari îşi descărcau captura, în timp ce primele raze ale zorilor se făceau văzute peste apele portului, inundând micul sat cu lumina dimineţii. Erau doar vreo 30-40 de case, grupate în jurul unui mic golf, sub o pantă abruptă ce se ridica în partea stâncoasă. Dincolo de golf, era piaţeta satului, dominată de o statuie a Colonelului pe care trebuiau să-l ucidă. După spusele Zenei, o maşină Toyota Land Cruiser trebuia să-i aştepte chiar lângă această piaţă, şi o puteau folosi ca să ajungă la complexul prezidenţial.

— Ce-i cu tipii de acolo? a întrebat Jack.

Sărise peste bord, pe chei, şi arăta către partea stângă a piaţetei, la 100 m în faţa lor. Alex îi privea şi el. Cinci oameni, într-o camionetă Ford pick-up. Era şi o mitralieră montată în spate, iar fiecare om avea în mâini câte un AK-47. Purtau jeanşi şi tricouri, dar asta nu însemna că n-ar putea fi militari. Rebelii nu purtau uniforme, şi-a reamintit Alex. Ei erau o forţă revoluţionară formată din fermieri, muncitori şi studenţi, şi luptau în aceleaşi haine cu care se înrolaseră.

— Mi se pare că ne vor face probleme, a mârâit Jack.

Zena i-a privit neliniştită, apoi a schimbat câteva cuvinte cu pescarul. O discuţie agitată în arabă. Chipul ei a devenit tot mai neliniştit.

— Azi noapte, satul a căzut în mâinile rebelilor, spuse pe un ton scăzut. Încercaţi să păreţi a fi localnici şi mergeţi direct către piaţă. Maşina noastră e în cealaltă parte. Nu trebuie să provocăm nici o problemă, dacă o putem evita.

Jack păru gata să explodeze, dar Alex l-a luat de braţ.

— Şezi blând. Facem cum spune doamna.

Alex era echipat în jeanşi şi tricou. În portul de umăr, ascuns sub tricou, avea un Browning Hi-Power, şi un pumnal pus în laterala ghetei. În rucksack avea şi o SA-80 cu magazii de rezervă şi 200 cartuşe. În tălpile ghetelor avea pitite 4 monede de aur, care valorau fiecare 1.000 dolari: cei din *Unitatea* 5 duceau întotdeauna ceva aur în misiune, care adesea s-a dovedit a fi mai util decât orice armă. Dar acesta era tot echipamentul pe care-l ducea. Doar cel de bază. Cică veneau aici ca să-l ajute pe Colonel să scape. dacă ar fi fost înarmaţi până în dinţi, ar fi stârnit suspiciuni.

— Îi putem doborî de aici, a şuierat Jack.

Alex se uită drept înainte. Jack avea dreptate. Acolo erau cinci oameni, iar ei erau doar trei, dar rebelii erau amatori şi erau luaţi prin surprindere. Dacă trăgeau de aici, aveau toate şansele să-i doboare pe toţi cinci înainte ca aceştia să priceapă măcar ce li se întâmplă.

— În jurul satului sunt staţionaţi cel puţin 100 de soldaţi rebeli, spuse Zena. Dacă începem să tragem, vor năvăli asupra noastră.

— Şi-o săi *curăţăm* şi pe ei, s-a repezit Jack.

Iar temperamentul acesta, se gândi Alex. Omul nu se putea controla.

— Să mergem, spuse, uitându-se la Jack.

Începu să înainteze înainte ca Jack să poată replica. Pe cap avea un *shemag* care acoperea chipul aproape în întregime, iar gluga bluzei îi era înfăşurată pe gât. Rucksackul era atârnat pe umărul drept. Chiar şi aşa, nu prea aveau şanse să fie confundaţi cu localnicii. Pescarii erau toţi tuciurii, cu pielea tăbăcită de vreme şi de anii petrecuţi pe mare, cu părul negru năclăit de sare, şi ochii căprui înfundaţi de strălucirea soarelui. *N-avem nici o şansă să fim confundaţi cu ei*, se gândi Alex.

— A doua străduţă care iese din piaţă, spuse Zena, cu ton scăzut. Acolo e maşina noastră.

Acum, Alex păşea prin mijlocul pieţei, cu Jack alături şi Zena imedit în urmă. Îl vedea pe unul dintre soldaţi privind suspicios către el, apoi au bombănit ceva în arabă. Învăţase câteva cuvinte în al doilea război din Irak, dar accentul local era impenetrabil, şi n-a putut pricepe nimic din ce spuneau. Dar, uneori nu aveai nevoie de translator. Puteai înţelege exact ce spuneau, doar după privirea din ochii lor.

Cine dracu sunt ăştia? Ce pizda mă-sii fac pe-aici?

Alex a grăbit pasul. Vedea Toyota aflată chiar după colţ.

Douăzeci de metri. Toyota era un vehicul mare, negru, cu ferestre întunecate. Făcută din bucăţi, părea să aibă făcuţi o grămadă de kilometri, mulţi prin teren accidentat, dar asta era perfect pentru ei. Land Cruiserul era unul dintre cele mai solide vehicule din lume. Se putea spune că începe să-şi facă treaba abia când avea 100.000 mile la bord.

— Stop, a strigat o voce.

Accentul englez era aspru, dar comanda era mai mult decât clară. Unul dintre soldaţi s-a dat jos din jeep, şi înainta către ei cu AK-47 întins în faţa sa.

— Fugiţi, a izbucnit Zena. Vă acopăr eu.

Alex nu a ezitat. A sprintat, străbătând distanţa rămasă până la Toyota în doar câteva secunde.

În urma s-a auzit o rafală. Gloanţele au şuierat prin aer, iar oamenii au ţipat. Cheia era în contact. A pornit motorul, şi a verificat dacă Jack s-a urcat lângă el pe când băga direct în viteza a doua. Apoi a băgat în marşarier, intrând cu spatele în piaţă. Analiza situaţia prin oglinda retrovizoare. Zena se adăpostise în spatele statuii. Scosese pistolul mitralieră Uzi ascuns sub bluză şi, cu o rafală, l-a ucis pe soldatul care venise spre ei, iar pe altul l-a doborât rănit, la pământ. Dar cei trei rămaşi s-au lăsat în jos, în jeep, şi trăgeau asupra statuii. Pentru Zena era imposibil să riposteze. Şi era doar o chestiune de timp înainte ca să fie lovită.

Jack monta deja SA-80 scoasă din rucksack, şi a băgat magazia în locaş. Când Alex a virat Toyota cu 180^0, a dezlănţuit o rafală precisă asupra jeepului. Doi soldaţi rebeli au fost *neutralizaţi*.

A mai rămas unul. Cu acel bravado nesăbuit pe care Alex îl văzuse deseori la soldaţii amatori, acesta s-a ridicat deodată, cu arma la ochi. *Asta nu e deloc profesional, amice*, se gândi Alex, în timp ce şi-a scos Browningul din portul de la umăr şi i-a băgat un glonţ drept în piept. S-a prăbuşit la pământ, dar Alex i-a mai tras unul în gât, ca să se asigure.

Zena alerga către Toyota. Jack i-a deschis larg portiera, iar Alex călca deja acceleraţia la podea. Maşina a derapat pe suprafaţa prăfuită a drumului, accelerând rapid în afara satului, către şoseaua care ducea la Tripoli.

A aruncat o privire în retrovizor.

Zena şedea în spate cu Uzi pus la loc în portul de umăr. Pe chipul ei nu se vedea nici o urmă de transpiraţie. De-a lungul timpului, Alex a luptat alături de o grămadă de soldaţi. Dar nu mai văzuse pe nimeni atât de calm sub focul inamic. Nu conta sub ce drapel lupta. Nici dacă era bărbat sau femeie. Era un soldat la fel de bun ca oricare dintre ei. Poate şi mai bun.

— Credeam că rămâi în sat ca să ne asiguri ieşirea de aici, spuse Jack, dând din cap către ea.

— Cristoase, omule, nu o putem lăsa aici.

— Ordinele sunt ordine.

— Nu şi pentru tine. Cel puţin, aşa am auzit.

Jack a rămas tăcut.

— Mă puteţi lăsa aici, spuse Zena, arătând către şoseaua cu două benzi din faţa lor, către Tripoli.

— Vii cu noi. Punct, a hotărât Alex.

CAPITOLUL 5

Patru gărzi înarmate păzeau intrarea în complexul prezidenţial. Alex a călcat frâna, încetinind vehiculul la 10 mph.

Mercenari din Zimbabwe, i-a recunoscut. Toţi patru erau nişte tipi negri, solizi, cu uniforme kaki, imaculate, şi berete roşii, perfect înclinate pe cap. *Îşi merită solda. Nu trebuie să intrăm într-o confruntare cu ăştia. Nu, dacă o putem evita*.

— *Unitatea* 5, s-a prezentat Jack scurt, când s-au apropiat de santinelă. Maiorul Regis Maruma ne aşteaptă.

Menţionarea numelui l-a făcut pe gardian să tresară. Nu părea a fi genul de om care să se sperie prea uşor. Dar era clar că se teme de ofiţerul său comandant. *Ce fel de ticălos o fi*, se întrebă Alex?

— Pe aici.

Uşile s-au deschis, iar Alex a dus Toyota înăuntru. Complexul se afla la periferia Tripoli, la 3 mile depărtare de ţărm, construit după cele mai ridicate standarde cu banii obţinuţi din vânzarea petrolului, care curgeau în ţară şi-i susţineau pe stăpânitori – nu şi poporul. Zidul înconjurător avea 4 m înălţime şi cel puţin 1,4 m grosime, făcut din beton armat cu oţel. Ar fi fost nevoie ca un tanc să şarjeze în plină viteză ca să-şi poată deschide drum prin el. Pe perimetru, la fiecare 50 m erau turele, fiecare prevăzută cu câte o mitralieră. Înăuntru, în stânga, se afla o cazarmă, un platou care forma centrul complexului, un set de clădiri administrative, iar departe în dreapta, o vilă luxoasă în care locuia Colonelul cu familia sa.

Ales a oprit Toyota chiar lângă platoul central. Un om venea direct către ei. Avea o beretă roşie pusă înclinat pe cap, iar sub braţul drept un baston de lemn. Înalt de peste 1,80 m şi cel puţin 115 kg, dar agil, a fost imediat recunoscut după fotografiile de la informarea de pe navă. Comandantul zimbabwean. Regis Maruma.

Alex a coborât din Toyota.

— Tu eşti englezul? a întrebat Maruma.

Alex a făcut un pas înainte şi i-a întins mâna.

— Alex Marden.

Apoi a arătat în spate:

— Şi Jack Rogan.

A ezitat înainte de a o prezenta pe Zena. *Unitatea* 5 a negociat cu Colonelul ca doar doi oameni să-l scoată şi să-i aranjeze fuga în Zimbabwe. Nu s-a spus

nimic despre o femeie. Şi încă o israeliană. Dacă ei îşi dădeau seama că este de la Mossad, o executau pe loc. Asta era sigur.

— Iar aceasta este Zena Rubinstein.

— Mi s-a spus doar de doi bărbaţi, preciză Maruma.

Cu bastonul ţinut strâns în mână, a arătat-o pe Zena.

— Nimeni nu a spus nimic despre o femeie.

— Sunt de la Serviciul Militar de Informaţii, spuse Zena, înaintând. Noi am calculat că pentru această operaţiune va fi nevoie de mai multe resurse.

Maruma o privi dispreţuitor.

— Ar fi trebuit să ni se spună.

— Păi, acum e aici, a intervenit sec Jack.

Alex i-a tăiat-o scurt.

— Scuze. Situaţia se schimbă cu repeziciune. Trebuie să modificăm planul de evacuare. Nu este timp de pierdut.

Maruma dădu din cap gânditor. Încă o mai privea pe Zena, şi – după expresia de pe chipul său – nu era convins de povestea lor. Dar, indiferent dacă îi credea sau nu, nu el era cel ce trebuia să ia o hotărâre.

— Duceţi-ne la Colonel, a insistat Alex.

— Desigur.

Au început să traverseze platoul, În centrul acestuia fusese adus un om. Un arab, de vreo 20 de ani. Gol, doar cu un şort pe el. Pe spate avea urme groase de sânge. Fusese biciuit. Bătaia îl adusese deja până aproape de moarte. Fusese târât în centrul platoului şi aruncat pe jos.

— Stop, a ordonat Maruma, făcând un gest către Alex, Jack şi Zena. Vreau să vedeţi asta.

— Trebuie să mergem, a insistat Jack.

Acesta şi-a înfipt bastonul în pieptul lui Jack.

— Am spus că trebuie să vedeţi...

Omul a încercat să se împotrivească celor patru soldaţi care l-au ridicat din nou. Cândva fusese puternic, şi-a dat seama Alex. Era suplu, cu musculatura tonifiată a unui sportiv sau a unui soldat. Dar forţa s-a scurs din el şi tot ce a mai rămas era un schelet, ceva sânge, şi rămăşiţe de ţesuturi sfâşiate. În centrul platoului se afla un stâlp de lemn de care a fost legat cu frânghii.

— Lichidaţi-l, s-a răstit Maruma.

O comandă rece, înfiorătoare, care a răsunat peste platou. Patru soldaţi au luat poziţie de „drepţi”, fiecare având în mână câte o vargă de bambus lungă de 1,20 m.

Cel legat de stâlp a privit în jur, apoi şi-a lipit faţa de lemn. Primul soldat a sprintat scurt, doar cinci metri şi a lovit spatele celui legat. Varga rigidă, cu noduri, a rupt adânc în pielea deja rănită, deschizând trei tăieturi separate din care a început să curgă sânge. A urlat de durere, dar plămânii şi gâtul erau

slăbiţi şi strigătul a fost slab, ca şi omul. Un alt soldat a sprintat şi a lovit victima, apoi al treilea, apoi al patrulea... înainte ca primul să se reîntoarcă. Loviturile cădeau într-o ploaie neîntreruptă, şi după numai câteva secunde, cel legat şi-a pierdut cunoştinţa.

Alex şi-a ţinut ochii în pământ. De-a lungul anilor, văzuse destui oameni murind. Dar nici unul care să moară într-un fel atât de dureros.

— Stop, a strigat Maruma.

S-a apropiat de stâlp. Spatele celui bătut era o masa informă de carne, pe care nu mai rămăsese nici un centimetru de piele. Sângele se scurgea pe jos. Maruma i-a verificat pulsul, şi a constatat că e mort, apoi s-a întors, privind-o direct pe Zena.

— Omul acesta a fost membru al Gărzii Revoluţionare, dar noi credem că le dădea informaţii rebelilor. Voiam să ştiţi cum îi tratăm pe cei care ne trădează.

O umbra de zâmbet i-a apărut pe buze. Apoi a arătat cu bastonul către vilă.

— Acum, vă duc să vă întâlniţi cu Colonelul.

CAPITOLUL 6

Alex citise undeva că liderii faimoşi erau întotdeauna mai mici în realitate, decât ţi-i imaginai. Cu siguranţă, era adevărat în cazul colonelului Zayed. După ce a condus ţara timp de 4 decenii, era recunoscut instantaneu. O faţă îngustă, suptă, un nas arcuit, o cicatrice pe obraz, şi o tunică militară cenuşie, simplă; era acelaşi om a cărei imagine se afla pe toate zidurile din Libia. Dar era mai puţin înalt decât apăruse vreodată la televizor sau în posterele de propagandă. Maximul 1,55 m, a apreciat Alex. Chiar şi mai puţin, dacă îşi scotea pantofii.

Când au intrat ei în încăpere, Colonelul cerceta o hartă. Lângă el se aflau trei generali şi doi secretari. Era doar ora 10 dimineaţă, şi afară soarele ardea deja, dar în interior aerul condiţionat avea o temperatură plăcută de 20^0C. Colonelul bătea cu degetul în hartă, spunând ceva în arabă. Chiar şi cu cunoştinţele sale lingvistice limitate, Alex pricepea ce se întâmplă. Îi blama pe comandanţii săi pentru iminenta cădere a regimului. Dar Colonelul era liniştit şi se autocontrola. Ordinele sale erau precise, ceea ce sugera că îşi va folosi forţele limitate rămase sub comanda sa cu maximum de efect.

— Oaspeţii noştri, a anunţat Maruma, privind peste întinderea sălii.

Colonelul s-a apropiat încet de ei. O fi fost el scund, iar regimul său se afla în pragul înfrângerii, dar omul încă impunea prin prezenţă. Avea ochii ageri şi atenţi, şi-i privea cu o căutătură vicleană. Se mişca cu încrederea unui şarpe care ştia că prada sa este încolţită. S-a oprit la un metru de Alex, privindu-l drept în ochi, înainte de a afişa o jumătate de zâmbet pe chip.

— Britanicii şi americanii, spuse în engleză, vorbind încet, cu un accent puternic. Cei mai vechi şi dragi prieteni. Chiar dacă avioanele lor îmi ataca trupele, ştiam că nu mă vor abandona niciodată.

— Suntem aici ca să vă extragem, spuse Alex.

Colonelul a dat din cap.

— O retragere temporară, a precizat sec. Situaţia militară s-a întors împotriva mea, dar poporul acestei naţiuni va fi pierdut fără mine. În curând vor pricepe că au fost înşelaţi de conspiraţia sionistă, al-Queda, organizată de israelieni şi saudiţi.

S-a întors la hartă şi a lovit cu pumnul în masă.

— Şi se vor răscula împotriva câinilor rebeli, şi le vor spânzura trupurile de fiecare felinar din Tripoli. Cererea lor de a mă reîntoarce va fi irezistibilă.

Doi dintre generali s-au îndepărtat.

— Dar, deocamdată, Mă voi refugia la prietenii din Zimbabwe până ce forţele mele se vor regrupa şi voi putea să mă întorc în triumf. Ce planuri aţi făcut pentru evadarea mea?

— Vă vom escorta la ţărm, spuse Alex şi arătă către Zena. Colega mea de la Informaţii ni s-a alăturat pentru că este expertă în mutarea în secret a VIP-urilor pentru scoaterea din ţară. Un vas de pescuit ne va duce în largul Mediteranei. Acolo ne vom întâlni cu o navă din Royal Navy care ne va transporta pe o navă de război britanică. După aceea, un elicopter neînmatriculat vă va duce în Cipru, unde a fost pregătit pentru dvs un avion particular până în Zimbabwe.

Colonelul a dat din cap. Şi-a manifestat prea puţin interes pentru Zena – după cum a observat Alex uşurat. Era concentrat asupra planului, rumegându-l, calculându-şi şansele de supravieţuire.

— Când plecăm?

— La noapte. După ce se întunecă.

— Foarte bine.

— Ne trebuie documentul, spuse Alex.

Colonelul s-a întors, înapoi spre masă.

— E doar o problemă. Nu e aici.

— Nu e aici, a intervenit Jack. Înţelegerea este înţelegere. Nu vă putem scoate de aici fără document.

— Am fost la putere aproape patru decenii. În tot acest timp, au fost semnate sute de documente, detaliind diverse înţelegeri cu regimuri, bănci şi companii petroliere din toată lumea.

A arătat pe hartă o fâşie de deşert din interiorul ţării. Cam la 50 mile de locul unde au salvat ostaticii acum mai puţin de 24 ore.

— În centrul acestei zone se află un bunker, a continuat Colonelul. De-a lungul anilor, toate documentele „sensibile” ale regimului meu au fost stocate acolo.

— Atunci... va trebui să le aduceţi, s-a repezit Jack.

— De fapt, prietene – spuse Colonelul, privindu-i pe rând pe Alex, Jack şi Zena – voi le veţi aduce.

Alex s-a apropiat de hartă. Ieri zburaseră chiar peste bunker.

— Această zonă se află în mâinile rebelilor.

— Vă veţi strecura prin liniile lor.

— De ce nu puteţi trimite un om de-al dvs? a insistat Jack.

Era evidentă furia din vocea sa.

— Rebelii îmi cunosc toate forţele. Dacă vor vedea că se mişcă, le vor ataca chiar la locul unde se află bunkerul. Voi aveţi o şansă decentă de a trece ca muncitori auxiliari sau petrolişti.

Alex fu gata să spună ceva. dar s-a stăpânit. A înţeles: Colonelul avea dreptate. Ei aveau şanse mult mai mari să ajungă la bunker, decât oricare dintre

oamenii săi. Şi era misiunea lor să recupereze documentul. Nimic altceva nu conta.

L-a privit pe Jack.

— OK. Vom lua Toyota.

Apoi i se adresă lui Marema.

— S-ar putea ca situaţia să devină dură acolo. Vom avea nevoie de o mitralieră, AK-47, pistoale, grenade şi explozivi.

— Nu e nevoie să porniţi un război.

— Dacă intrăm în luptă, avem nevoie de oarece echipament, a şuierat Alex. treaba asta e deja destul de periculoasă.

— Dă-i ce-i trebuie, spuse Colonelul.

Maruma a acceptat ordinul, şi a ieşit repede din încăpere.

— Vehiculul va fi pregătit în 20 minute. Ne întâlnim pe platou. Vă puteţi spăla şi studia ruta până atunci.

Alex s-a întors ca să plece. Aveau doar câteva minute ca să se pregătească pentru călătoria ce-i aştepta. Colonelul i-a spus unuia dintre secretari să-i ducă într-o cameră privată unde să se poată pregăti. Aceasta se afla în stânga holului principal. Un dormitor luminos, somptuos, cu baie proprie, un platou cu sandvişuri, patiserii şi sucuri fusese aranjat pentru ei. Alex a înşfăcat o cola şi un sandviş cu pui. Era ora 11 dimineaţa, iar el era hămesit. Privind afară pe fereastră, putea vedea suburbiile prospere din Tripoli, dar străzile erau pustii, iar la doar câteva sute de metri depărtare putea auzi focuri de mortier. Oraşul era gata să fie cucerit, şi-a reamintit. Până când se vor întoarce ei – *dacă* se vor mai întoarce – s-ar putea ca Colonelul să fie deja capturat.

— Isuse, dom'le, noi n-am semnat pentru aşa ceva, spuse Jack.

— Am semnat pentru orice fel de căcat s-ar arunca în noi.

Zena s-a uitat atentă la amândoi:

— Avem o misiune de îndeplinit şi trebuie să o facem.

A întins o hartă pe pat. Cu un marker roşu, a trasat o rută care să-i scoată direct din Tripoli, către sud pe şoseaua principală, pe o distanţă de 70 mile, apoi alte 30 mile spre sud-est pe nişte drumeaguri secundare. Deci erau 100 mile până la bunker. În condiţii normale, le puteau face în două ore şi alte două ca să se întoarcă. O călătorie de cel mult 5 ore. Dar acum, pe drumuri colcăiau trupele rebele. Nu prea ştiau cu ce s-ar putea confrunta.

— Rebelii sunt concentraţi aici, luptându-se cu gărzile Revoluţionare, a spus Zena, punctând în nordul oraşului. Dacă ne deplasăm pe ruta sudică putem să le evităm forţele.

Atunci, să ne punem fizicu'n mişcare, a hotărât Alex.

Când cele 20 minute s-au scurs, au ieşit pe platoul central. Era aproape de amiază, şi, odată ieşiţi din aerul condiţionat din interiorul vilei, au putut simţi întreaga forţă a soarelui. Erau 35^0C, iar în aer era o umiditate sărată care-l făcea

şi mai insuportabil de cald. Acum, focul de mortier se auzea mai aproape. Alex îl auzise adesea pe câmpul de luptă: avansul lent şi tunător al unei armate care deţinea deja superioritatea şi voia să-i „toace" până la supunerea totală. Zgomotul venea de la mai puţin de 3 mile. Rebelii puteau executa asaltul final în orice clipă. Nu se putea şti dacă echipa *Unităţii* 5 putea să ajungă la bunker şi să se întoarcă la complex înainte ca acesta să fie cucerit.

Nu că asta ar conta, îşi spuneau, înaintând către Toyota.

Dacă aveau documentul, viaţa Colonelului nu va mai conta câtuşi de puţin.

Jack verifica deja Toyota. Rezervorul avea plinul făcut, iar armele fuseseră puse în siguranţă în bena camionetei. Pe laterale fuseseră ataşate rapid nişte plăci de oţel. Nu prea era un vehicul blindat, dar... suficient. Într-un schimb de focuri, putea oferi mai multă protecţie decât un Land Rover folosit de britanici în Afganistan.

Colonelul traversa platoul cu paşi mari, alături de Maruma. Puse o foaie de hârtie în mâna lui Alex. Codul încuietorii electronice a bunkerului, după cum a explicat. Se schimba la fiecare 24 ore. Parola le va permite accesul în următoarele 24 ore.

— Dacă până atunci nu vă întoarceţi, voi presupune că sunteţi morţi.

— Şi probabil că veţi avea dreptate.

— Noroc.

Jack se urcase în Toyota pe scaunul şoferului. În clipa aceea , Maruma l-a înşfăcat de umăr:

— El rămâne cu noi.

Jack l-a împins furios, dar patru mercenari zimbabweani au înaintat, cu armele aţintite asupra lor.

Jack a înlemnit.

— Ce dracu însemnă asta? a întrebat Alex.

— Prietenul tău rămâne aici, cu noi, spuse Colonelul cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Ba trebuie să meargă cu noi.

Maruma îl ţinea strâns de braţ pe Jack şi a început să-l tragă departe de vehicul.

— Eu cred în politicile de asigurare, spuse Colonelul. Aşa am rămas la putere o vreme atât de lungă. Ai grijă să te întorci cu documentul şi să mă scoţi de aici şi prietenul tău va fi bine.

Făcu o pauză, ridicând neglijent din umeri.

— Dacă nu... va muri.

— Vom recupera documentul, şi vom pleca împreună, spuse Alex. S-ar putea să fim nevoiţi să trecem luptând prin liniile rebelilor. Avem nevoie de Jack...

— Iar eu am nevoie de o garanţie că nu vei fura documentul şi veţi dispărea.

Alex s-a uitat la individ, dar putea vedea că era hotărât. Misiunea lor reală era să-l asasineze pe Colonel şi să recupereze documentul ascuns.

— Aveţi grijă să fie bine tratat.

— Aveţi grijă să vă întoarceţi, a replicat Colonelul. Cred că aţi văzut deja cum îi executăm aici pe oameni.

Alex s-a uitat la Jack. Doi soldaţi îi ţineau mâinile la spate, împiedicându-l să mişte.

— Ne întoarcem curând.

Dar soldaţii l-au întors pe Jack şi l-au dus către clădirea cazarmă.

CAPITOLUL 7

Harford privi fotografia de pe birou.

Era o imagine alb-negru luată de o dronă aeriană deasupra Tripoli.

— Uite, spuse, aruncându-i o privire lui Greenway.

Ea i se alăturase în mica sală de Informaţii de pe navă, cu o cafea în mână. Amândoi au lucrat toată noaptea, monitorizând informaţiile venite din capitala Libiei. În fiecare oră erau colectate cantităţi imense de date. Erau sateliţi orientaţi asupra ţării, avioane-dronă care o survolau, rapoarte de la spionii infiltraţi atât în forţele guvernamentale, cât şi în cele ale rebelilor, şi interceptări din traficul telefoanelor mobile.

Imaginea era destul de clară. Gărzile Revoluţionare reuşeau să păstreze controlul asupra căilor principale care duceau către Complexul prezidenţial. Generatoarele electrice şi sistemul de alimentare cu apă încă mai erau funcţionale. Dar rebelii preluau încet centrul oraşului, iar multe dintre forţele guvernamentale rămase au început să-şi abandoneze poziţiile, făcându-şi drum către satele oraşele lor, sau ca să fugă peste graniţă, în Tunisia, unde să înceapă o nouă viaţă. Era doar o chestiune de timp până ce rebelii vor prelua controlul total. Termenul estimat de cei de la Informaţii era două zile. Dar se putea întâmpla şi înainte de lăsarea acestei nopţi.

— Ce-i? a întrebat Greenway, aplecându-se peste masă, cu ochii la fotografii.

— Ei pleacă.

Fotografiile erau dispuse alăturat. Deja fuseseră mărite de 5 ori. În prima, se putea vedea un om care era dus deoparte. În alta, doi oameni urcau într-o maşină, care părăsea apoi Complexul.

— Doi dintre ei sunt în maşină. Un bărbat şi o femeie. Pare că e Alex cu Zena. Şi se pare că Jack este dus undeva de către nişte soldaţi.

— Cristoase, a murmurat Greenway. Ea ar fi trebuit să se afle în port ca să pregătească evacuarea.

— Iar ei n-ar fi trebuit să părăsească Complexul fără Colonel.

Greenway era îngrijorată.

— Nu-i putem lăsa pe rebeli să-l captureze pe Colonel. Nu înainte de a şti unde-i documentul.

— Atunci...

Greenway a dat din cap.

— Dă-mi mai multe informaţii. Trebuie să ştiu precis ce se întâmplă acolo.

CAPITOLUL 8

Alex a călcat uşor pe frână. Toyota se îndrepta spre sud, prin oraş, evitând locurile unde se dădeau lupte, dar rebelii au făcut baraje în jurul periferiei, iar punctul de control din faţă filtra accesul către şoseaua principală care ducea către interiorul ţării. Zece maşini aşteptau la barieră. Era prima „aglomeraţie" pe care o vedeau de la părăsirea Complexului acum 20 minute. Străzile capitalei erau pustii. Adică fără civili. Oraşul se transformase în zonă de război, în care se luptau forţele rebele cu cele guvernamentale. Cei mai mulţi civili fugiseră deja, iar cei puţin rămaşi stăteau adăpostiţi în case, încercând să rămână în viaţă.

— Câţi oameni? a întrebat Alex.

— Patru.

— Crezi că putem trece prin baraj?

— Imposibil, a spus Zena sec.

— Isuse, sunt doar trei flăcăi acolo, s-a repezit Alex. Avem destulă putere de foc.

— Sau am putea să ne folosim neuronii măcar acum, se întoarse Zena către el.

Alex a ridicat din umeri.

— Poate pe ai tăi. Ai mei n-au funcţionat niciodată.

A dus maşina la coada coloanei. Acum erau cinci aflate înaintea lor la punctul de verificare. Acolo se aflau patru soldaţi rebeli, doi în uniforme militare veritabile, şi doi în jeanşi şi bluze. Un om oprea fiecare maşină şi-l interoga pe şofer, în timp ce ceilalţi stăteau în spatele lui, cu AK-47 pregătite să rezolve orice „problemă".

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Zena. Araba mea este fluentă. Le vom spune că suntem egipteni care traversează Tunisia ca să ajungă acasă.

— Atunci, mai bine treci la volan.

După ce au schimbat locurile, Alex a verificat magazia Browningului său. Era plină. Gata de foc. Mai aveau ascunse sub podeaua falsă a portbagajului două carabine de asalt, pistoale mitralieră şi grenade.

Maiorul Maruma s-a asigurat că vor fi pregătiţi să-şi croiască drum până la bunker, prin luptă dacă era necesar. Alex era sigur că rebelii căutau oamenii rămaşi încă loiali Colonelului, care voiau să-şi regrupeze forţele. Zena avea dreptate. Dacă ei credeau că sunt doar doi dintre zecile de mii de muncitori străini care fugeau de haosul luptelor cât de repede puteau, atunci n-aveau nici

un motiv să-i oprească. Totuşi... Voia să aibă arma pregătită, pentru orice eventualitate.

La punctul de control, se auziră strigăte. Privirea lui Alex s-a îndreptat spre înainte. Doi oameni coborâseră dintr-un Renault vechi şi strigau la soldaţi. Detunătura bruscă a unui foc de carabină a pus capăt disputei. Unul dintre oameni s-a prăbuşit la pământ, cu mâinile pe faţa în care intrase glonţul. Alţi doi oameni au sărit din Renault, trăgând cu armele. A izbucnit un schimb sălbatic de focuri, gloanţele zburând în toate părţile.

— Înapoi, dă înapoi, a strigat Alex. Să ne cărăm dracului de aici.

— Nu pot, a strigat şi Zena.

Alez privi în jur. Toyota era blocată. În spatele ei se aflau alte patru maşini, şi nu avea loc deloc ca să întoarcă.

Oamenii zbierau, gloanţele şuierau, doi rebeli au fost ucişi de rafale, iar al treilea a dat bir cu fugiţii. Doar unul mai era pe poziţie, cu AK-47 trăgând foc automat asupra a tot ce mişca.

— *Shit!*

O armă. A fost băgată prin spărtura parbrizului Toyotei, direct către faţa lui Alex. La celălalt capăt al carabinei, era un arab înalt şi slab, de vreo 25 de ani, cu sudoarea curgându-i pe chipul bărbos.

— Dă-te jos, a mârâit.

Alex a rămas nemişcat.

— Dă-te jos imediat, altfel te rad.

Alex a deschis portiera şi a ieşit din vehicul, cu mâinile ridicate. În faţa coloanei de maşini, soldatul rebel a rămas fără cartuşe, iar capul i-a fost spulberat. Oamenii din Renault – cine dracu or fi fost – erau învingători. Unul alerga către ei, cu arma aţintită asupra Zenei. Urla la ea în arabă. A coborât din maşină şi i-a dat cheile.

— În genunchi, s-a răstit cel care ţinea arma la capul lui Alex.

— Ia afurisita de maşină. Lasă-ne să...

— În genunchi!

Cristoase, ăştia vor să ne ia Toyota şi să ne execute ca să se asigure că nu venim după ei.

O privi pe Zena. Era ţinută cu duritate de celălalt arab, care avea o armă în mâna dreaptă.

— Am spus, în genunchi!

A făcut semn cu capul către Zena. *Sper că ştii ce înseamnă*. Ripostă. E mai bine decât să fii împuşcat în cap.

A lovit cu cotul în lateral. O lovitură scurtă, rapidă, care l-a dezechilibrat pe agresor. Acesta a apăsat instinctiv pe trăgaci, dar glonţul s-a înfipt inofensiv în capota Toyotei. Alex s-a rotit. Antrenamentul său în lupta corp-la-corp l-a învăţat că totul stătea în mişcare. Din întoarcere, a aplicat o pereche de lovituri

cu pumnul drept – în gâtul omului – şi cu piciorul stâng – la nivelul coapselor. Individul a icnit, rămas fără aer, iar neaşteptata lipsă de oxigen către creier i-a slăbit concentrarea, făcându-l să reacţioneze cu încetineală. Alex şi-a înfipt bine picioarele pe pământ, apoi l-a înşfăcat cu ambele mâini de urechi şi i-a smucit capul în jos cu putere. Simultan, l-a pocnit cu toată forţa cu genunchiul drept în bărbie. Zgomotul oaselor zdrobite a fost macabru, dar nu era momentul pentru compasiune. Alex l-a mai lovit o dată în gât, apoi i-a trântit trupul inert în ţărână. Îşi va reveni peste câteva ceasuri. Dar se va gândi bine înainte de a mai încerca să fure o Toyota.

Un foc de armă.

Privi în jur. La picioarele Zenei zăcea un om mort, iar pistolul său era în mâna sa dreaptă.

— Rupe-o la fugă, a strigat.

Dinspre Renault veneau alţi doi oameni cu armele întinse. Din maşinile care aşteptau la rând au coborât alţi oameni înarmaţi şi o nouă bătălie sta să izbucnească.

Alex a aruncat o privire la Toyota. Armele lor se aflau la bordul acestora. Era singurul lor mijloc de transport. Dar era prea târziu ca să-şi mai facă griji pentru asta. Tot ce conta era să rămână în viaţă.

Chiar în stânga lor era o alee străduţă, care ducea spre un petic de pământ acoperit cu tufişuri.

A rupt-o la fugă într-acolo.

Capitolul 9

Celulele puţeau a sânge, urină şi frică. Pe Jack nu-l deranjau prea mult sângele şi urina. Nu puteai petrece atâţia ani în Forţele Speciale fără să te obişnuieşti cu mirosul îngrozitor al ambelor. Dar frica îl descuraja. Văzuse o grămadă de oameni gata să intre în luptă, gata să moară pe câmpul de luptă, şi toţi se temeau – pe bună dreptate. Dar asta era ceva diferit. Teama nevăzută, abjectă, a oamenilor care şi-au pierdut toată speranţa.

— Pe aici, spuse maiorul Maruma, împingându-l brutal din spate.

Înaintau pe coridorul întunecat. Pe ambele părţi se aflau celule. Fiecare avea 2,5/3 m, cu bare metalice de la podea până în tavan. Chiar şi în lumina slabă, Jack putea vedea că fiecare era supraaglomerată, cu câte 15, sau chiar 20 de oameni înghesuiţi în spaţiul strâmt.

— Aici, a mârâit Maruma.

S-a deschis o uşă, şi Jack a fost împins înăuntru. S-a împiedicat, pentru că ochii încă i se mai adaptau la semiobscuritate. Podeaua era din beton brut, iar pereţii din piatră, cu suprafaţa acoperită de graffiti şi mizerie. În partea stângă erau două paturi suprapuse, şi patru oameni le foloseau pentru a se mai câştiga ceva spaţiu. Alţi şase erau ghemuiţi lângă zidul din partea opusă, jucând cine ştie ce fel de joc cu nişte pietricele. Încă cinci oameni se aflau în picioare, învârtindu-se în cerc, iar şi iar. Într-un colţ, erau două găleţi, una folosită ca toaletă, cealaltă pentru apa de băut. Amândouă răspândeau un miros teribil, atât de dezgustător încât l-a izbit pe jack peste nas cu forţa unui pumn.

Nişte ochi s-au întors spre el, negri, sălbatici, ostili.

— Bine ai venit în iad, prietene.

CAPITOLUL 10

Harford a trântit raportul pe birou.

— M-am gândit că trebuie să vezi asta.

Greenway a băut şi ultima picătură de cafea din ceaşcă înainte de a se uita la filele printate. Ea lucra non-stop de mai bine de 70 de ore, fără să adune mai mult de două ceasuri de somn pe noapte. Doctorul navei i-a dat ceva amfetamine pentru a putea rezista, dar pentru că Tripoli a căzut în mâinile rebelilor, afluxul de informaţii era constant, şi primea apeluri telefonice de la Londra în fiecare oră. Ministerul apărării a apelat de două ori, la fel şi Secretarul de la Externe şi chiar Prim Ministrul şi-a întrerupt vacanţa pentru a se informa asupra situaţiei. *Când va cădea Colonelul? Şi ce s-a întâmplat cu acel document?*

Se uita la hârtiile de pe birou. Erau surse atât din cadrul forţelor rebele, cât şi dintre cei rămaşi loiali Colonelului care transmiteau constant informaţii ce se adăugau celor obţinute prin sateliţii de supraveghere şi dronele care survolau constant ţara.

Şi toate spuneau acelaşi lucru.

Finalul de apropia cu repeziciune.

— Trebuie să planificăm o lovitură cu o rachetă de croazieră, spuse Harford. Dacă Marden şi Rogan nu au reuşit să localizeze ei acel document, atunci trebuie să-l distrugem înainte ca rebelii să cucerească locul.

— Ar însemna să-i ucidem pe cei doi oameni ai noştri.

Harford a ridicat din umeri.

— Oricine este „consumabil”, spuse pe un ton rece. Iar cei din *Unitatea* 5 sunt mai mult decât alţii, Pot fi chiar de „unică folosinţă”.

— Voi vorbi cu PM. Pentru aşa ceva vom avea nevoie de autorizaţie de la cel mai înalt nivel.

CAPITOLUL 11

Bunkerul era o clădire joasă cu acoperiş plat, construit la marginea unei coline stâncoase care îl ascundea vederii dinspre drumul cel mai apropiat. Avea cam 30/20 m. Lângă singura uşă de acces, se aflau patru soldaţi libanezi înarmaţi cu AK-47. La o depărtare de 200 m era înconjurat de un gard de sârmă ghimpată înalt de 5 m. Singura cale de intrare era drumul care trecea prin poartă. Tot terenul din jurul perimetrului era minat, conform semnelor de avertizare în arabă şi engleză. Nimeni nu se putea apropia. Nu fără a-şi risca vieţile.

Alex era întins pe pământ, la 600 m depărtare de intrare.

— Putem să-l cucerim, spuse, uitându-se la Zena.

— Va trebui să încercăm, a răspuns ea dur.

Alex şi-a verificat ceasul. Era abia 3 după-amiază, iar soarele infernal îi prăjea spatele.

După ce şi-au pierdut Toyota, au fugit câteva sute de metri, apoi au folosit una dintre monedele de aur avute asupra lor ca să cumpere un VW Golf vechi de 12 ani. Moneda valora 3.000 $, adică de trei ori mai mult decât valoarea maşinii, dar ei nu se aflau în situaţie de a negocia, iar când proprietarul a fost de acord să adauge două AK-47 şi 200 cartuşe, târgul a fost încheiat. Golful era un GTI, dar precaritatea drumurilor nu permiteau testarea acceleraţiei. Şi-au mai cumpărat nişte haine de la o dugheană, şi, menţinându-se pe drumuri secundare, fără a-şi bate prea mult capul cu viteza, au reuşit să parcurgă suta de mile până la bunker fără să mai întâlnească vreun baraj.

Tot ce avem de făcut este să intrăm, apoi să ne întoarcem la Tripoli, se gândi Alex cu un zâmbet crispat. *Preferabil vii*.

— Şi cum zici să o facem?

Zena privi stânga-dreapta. Gardul de sârmă ghimpată era prea înalt pentru a fi escaladat, iar câmpurile de mine erau imposibil de traversat. Dacă s-ar fi aflat în Toyata, ar fi avut carabinele cu lunetă cu care ar fi doborât gărzile de la o distanţă sigură, dar AK-47 avea o rază efectivă de numai 200 m, iar ei nu puteau să se apropie destul pentru a-i elimina de la distanţă.

— Am să mă duc lângă sârma ghimpată de acolo, din dreapta, spuse ea arătând locul. Când deschid focul, tu sprintează către poartă.

— Terenul e minat, i-a amintit Alex. Dar ea a arătat către o fâşie îngustă.

— Urme de cauciucuri. Pe acolo s-a apropiat un vehicul de bunker. Zona trebuie să fie *'clear'*.

Alex a dat din cap. Ea avea dreptate. În acea secţiune a câmpului de mine erau urme de vehicul. Dar ei n-aveau cum să fie siguri că acolo este cu adevărat '*clear'*. Ea îşi risca viaţa.

Dar era alegerea ei.

— Dă-mi două minute, spuse ea. Apoi fii gata să ataci.

CAPITOLUL 12

Jack mai fusese în închisoare şi deşi nu prea îi păsa de ceilalţi, ştia că între aceştia se dezvoltă o camaraderie. Oamenii închişi împreună n-aveau de ales decât să coopereze. Era *noi împotriva lor*. Puteau supravieţui doar dacă erau uniţi.

După două ceasuri, în fine, un tip pe nume Mustef, a început să vorbească. Când au descoperit că el este american, şi încă din Forţele Speciale, toţi au fost bucuroşi să şi-l facă prieten. Toţi oamenii de aici erau luptători rebeli. Erau tipi obişnuiţi, din Benghazi şi alte oraşe de pe coastă care au ridicat armele şi luptau împotriva regimului Colonelului, şi au fost destul de ghinionişti ca să fie capturaţi şi aruncaţi în aceste celule. Erau crunte şi înghesuite, dar mulţi dintre camarazii lor au fost executaţi pe loc de mercenarii ce luptau pentru vechiul regim, aşa că ei se considerau norocoşi că erau încă în viaţă. Cel puţin deocamdată.

— Ce se întâmplă pe-afară? a întrebat Mustef.

Era un om înalt, de peste 1,80 m. În vârstă de vreo 30 de ani, cu păr negru tuns scurt şi o barbă care începuse să crească dezordonat în săptămânile de când era ţinut captiv. Avea hainele rupte şi murdare, iar ochii îi erau slăbiţi pentru că a fost ţinut în semi-întuneric de mai bine de o lună, dar avea starea de spirit încă bună, şi orice semn că regimul era gata să cadă îi ridica moralul şi-i întărea hotărârea de a supravieţui pentru a-şi regăsi nevasta şi copii aflaţi în vestul ţării.

— Sfârşitul e aproape, a spus Jack. Rebelii se apropie tot mai mult de centrul Tripoli.

— Cât mai durează?

— O zi, poate mai puţin.

— Asta e bine, se bucură Mustef.

Dar Jack văzu că e agitat. Câţiva dintre ceilalţi oameni şopteau ceva în arabă. Pe coridor, gărzile zbierau, iar veştile erau transmise prin şoapte urgente în tot blocul de celule.

Un strigăt. Un gardian a scos un om dintr-o celulă, şi a trântit uşa în urma lui. I-a pus pistolul la cap, a răsunat o singură împuşcătură, care a reverberat în lungul coridorului. Omul s-a prăbuşit pe podea, mort.

Tăcerea s-a lăsat în toate celulele.

— Colonelul Zayed se pregăteşte să evacueze complexul, spuse Mustef. În loc să se predea rebelilor, vor încerca să facă un ultim punct de rezistenţă la o

bază din interiorul ţării. Dar înainte de a pleca, plănuiesc să execute toţi prizonierii.

— *Shit!* a murmurat Jack.,

— Se pare că nu voi trăi ca să-mi văd ţara eliberată, spuse trist Mustef.

CAPITOLUL 13

Cu cât o vedea pe Zena mai mult în acţiuni de combat, cu atât admira Alex mai mult curajul, abilitatea şi apetitul ei pentru luptă. Ea s-a apropiat de gard fără nici un moment de ezitare, furişându-se pe terenul nisipos, cu faţa în praf, ignorând riscul de a fi sfârtecată la fiecare metru pe care avansa.

În timp ce făcea asta, Alex, s-a dat mai aproape de poarta principală. S-a ghemuit în spatele unui bolovan, supraveghindu-i pe cei patru soldaţi, cu inima bubuindu-i îi piept, aşteptând să-i ciuruiască.

Soarele era de partea lor. Temperatura fiind de aproape 40^0C, chiar şi soldaţii libieni, obişnuiţi totuşi cu asemenea arşiţă, şi-au pierdut concentrarea. Doi erau în picioare, patrulând la intrare, dar ceilalţi şedeau la câţiva metri depărtare, sub o prelată care-i proteja de văpaia miezului de zi. Aveau armele alături, gata să tragă, dar tot le trebuia câteva secunde ca să intre în acţiune. Dacă ei puteau doborî două gărzi în primele câteva secunde, ar rămâne doi împotriva a doi. Cu asemenea şanse, Alex socotea că pot reuşi.

Zena a ridicat un singur deget.

Semnalul.

Alex şi-a pregătit carabina. Spre dreapta sa, Zena a sărit în picioare, lansând pe neaşteptate o rafală de gloanţe direct spre intrare.

O manevră bună, a recunoscut Alex.

Soldaţii nu mai avuseseră parte de acţiune de câteva luni bune, aşa că au fost luaţi prin surprindere. Gloanţele spulberau nisipul peste tot în jurul lor. Cei doi care erau în picioare au rupt-o la fugă să-şi caute adăpost, iar ceilalţi au dat să-şi ia armele. Alex luase deja un start de campion către obiectiv. la două sute de metri se afla în raza de acţiune a lui AK-47, dar a continuat să alerge. Deocamdată, nu l-a văzut nici unul dintre cei patru soldaţi; atenţia le era distrasă de rafalele rapide trase de Zena aflată chiar lângă gard.

O sută de metri. Îi vedea drept înainte pe soldaţi; amândoi trăgeau asupra poziţiei Zenei. Alex a încetinit o clipă, a strâns ferm carabina de asalt şi a apăsat pe trăgaci. Gloanţele au ţâşnit de pe ţeavă, făcând sită spinarea primului soldat. Alex a mişcat ţeava spre dreapta într-o fracţiune de secundă. Al doilea om tocmai încerca să se întoarcă, dar era prea târziu. Un glonţ l-a lovit în laterala pieptului, iar altul i-a trecut prin gât.

Alex a trecut în forţă prin poarta către bunker. Cei doi soldaţi care şezuseră, erau acum în picioare, cu armele în mâini. Amândoi păreau înspăimântaţi şi

confuzi. Habar nu aveau ce fel de forţă i-a atacat, sau ce număr de inamici veneau asupra lor; o asemenea experienţă dezorienta orice soldat. Dar aceştia erau curajoşi şi bine antrenaţi şi dornici de luptă. Unul a înaintat către gard şi a aruncat o grenadă către poziţia unde se afla Zena, iar celălalt spre poarta lângă care se adăpostea Alex.

Când acesta şi-a scos capul ca să vadă ce se întâmplă, o rafală de gloanţe trase din Ak-47 al soldatului l-a forţat să se pitească la loc.

Zena începuse deja să alerge înapoi prin terenul minat. Când grenada a căzut, ea se afla deja la 50 m şi locul unde a detonat, dar unda de şoc a lovit-o în spate şi a trântit-o la pământ. O minge de foc şi fum s-a ridicat spre cer, dar, aşa cum, desigur, a fost intenţia soldatului, nu acesta trebuia să fie adevăratul efect al grenadei. Şrapnelele acesteia au zburat peste câmpul de mine, creând un front rostogolitor de explozii ale minelor, una după alta. Deodată, pământul însuşi se cutremură, şi nori de fum şi nisip au umplut aerul.

Zena s-a ridicat şi a alergat cu şi mai mare viteză. O bucată de şrapnel i-a crestat coastele, dar să se oprească însemna moarte sigură. A năvălit dincolo de limita câmpului de mine şi a început să alerge către intrare.

Pe fondul zgomotului crescător provocat de exploziile din câmpul de mine, Alex a intrat prin spaţiul porţii. Exploziile le-au distras atenţia celor doi gardieni rămaşi. Norii de fum erau duşi de vânt departe de gardul de sârmă. Soldatul care a aruncat grenada a fugit înapoi către bunker, în timp ce camaradul său înainta către poartă.

Din alergare, Alex a tras o rafală mortală drept în burta acestuia, revărsându-i intestinele pe beton, apoi şi-a întors arma spre al doilea soldat. Gloanţele l-au lovit în picior şi în piept, dar omul era tare. Trupul a încasat loviturile directe, şi a căzut în genunchi, dezlănţuind o rafală furioasă spre atacatorul său.

Alex o vedea pe Zena alergând pe drum, către el. O parte a creierului îi spunea să se adăpostească. Partea raţională. Acum erau doi împotriva unuia şi puteau *rezolva* rapid cu el. Dar nu voia să se dea prudent în faţa Zenei. *O stupiditate*, îşi spuse. *Suntem soldaţi profesionişti, nu adolescenţi la prima întâlnire*. A răcnit cu furie şi s-a năpustit asupra omului, trăgând foc la gura ţevii. Câteva gloanţe au trecut pe lângă el. Era genul de cascadorie tâmpită pe care a văzut-o la băieţii din Afganistan, pentru că tot ce văzuseră ei au fost filmele cu *Rambo*, şi credeau că aceasta era metoda care se aplică într-un schimb de focuri. De obicei erau ucişi. Dar pe când se apropia, putea vedea că-i reuşeşte figura. Adversarul său era deja rănit şi nu mai era în stare să ochească bine. Un alt glonţ din AK-47 a lui Alex l-a lovit drept în frunte. Şi cu asta lupta s-a terminat.

Alex a răsuflat adânc, umplându-şi plămânii cu oxigen, apoi s-a dus către uşa bunkerului.

— Eşti bine? l-a întrebat Zena.

— OK. Tu?

— OK şi eu, a răspuns, cu ceea ce lui Alex i s-a părut a fi urma unui zâmbet.

Alex a aprins o lanternă şi a înaintat în interiorul bunkerului.

— Atunci, hai să căutăm afurisitul de document şi să ne cărăm dracului de aici.

CAPITOLUL 14

Greenway s-a întors în micul compartiment, folosit pentru informare.

— Încă o cafea, s-a răstit. Imediat!

S-a apropiat cu paşi mari de hartă. Harford examina ultimele imagini venite de la Tripoli. Aeroportul căzuse în mâinile rebelilor, la fel ca şi una dintre principalele baze militare din estul oraşului. Cu fiecare ceas care trecea, rebelii erau tot mai aproape de victorie.

— Ei...? l-a întrebat pe Harford.

— Am vorbit cu PM.

— Şi?

— Avem autorizaţia pentru o lovitură cu o rachetă de croazieră. Cred că va trebui să o facem.

Arătă către monitor. Forţele rebele înaintau pe trei fronturi spre Complex. Unul era la 6 mile distanţă, altul la 3 mile, iar unul doar la 2 mile. Întâlneau rezistenţă, dar luptătorii rămaşi loiali Colonelului nu puteau să-i reţină mai mult de două ceasuri.

— Până diseară, vor cuceri Complexul, spuse Harford.

Greenway a oftat. Mai trimisese şi altădată oameni la moarte. Făcea parte din fişa postului şi dacă nu te acomodai cu ideea de a sacrifica viaţa oamenilor, atunci n-aveai ce să cauţi la comanda *Unităţii* 5. Dar nu se obişnuise niciodată. Ei îşi riscau viaţa pentru ţară. Iar acum ţara îi abandona. Nu era deloc o treabă plăcută.

— Vom executa atacul cu rachetă la ora 2200, spuse ea.

Oricum, nu mai conta, îşi spuse.

Ei erau deja morţi.

Harford zâmbi. Privi către consola de comandă, ordonând:

— Pregătiţi două rachete. Avem de executat un atac.

CAPITOLUL 15

Alex înainta primul în interiorul bunkerului.

Aşa cum a bănuit, construcţia de la suprafaţă era doar o parte a complexului. Era alimentat cu energie electrică de un generator propriu, iar un puţ asigura apa. la nivelul de la suprafaţă, erau încăperile ce adăposteau 20 de oameni, dar, în afara celor patru omorâţi deja, nu mai era nici un semn de ceilalţi. Toate trupele de elită ale Colonelului au fost rechemate pentru apărarea Complexului prezidenţial din Tripoli, presupunea Alex. Nu prea avea rost să aperi acest loc dacă rebelii plănuiau să te spânzure de un stâlp din capitală.

— Repede, a spus Zena. Nu avem mult timp.

S-au grăbit să coboare o scară din beton. Drept în faţa lor era o uşă de oţel bine închisă, iar alături un dispozitiv electronic. Dacă ar fi avut câteva ore la dispoziţie şi vreo două tone de TNT, poate că ar fi reuşit să o distrugă ca să intre, socoti Alex. Dar, din fericire, Colonelul le-a dat codul. Alex a memorat cele 12 cifre, în loc să rişte să poarte hârtia cu el; le-a tastat repede şi uşa s-a deschis.

Alex a intrat. Bunkerul era lung şi îngust, întinzându-se pe o distanţă de 15 m în lungime şi 7 în lăţime. Aproape de intrare era un rastel cu arme. Sofisticate carabine de asalt de producţie americană, elveţiană şi israeliană, pistoale, grenade şi câteva tuburi cu agenţi chimici – presupuse Alex – probabil fabricate în Rusia sau Irak. Bine măcar că nebunul de colonel nu le-a folosit împotriva propriului popor – cel puţin deocamdată. În continuare, erau depozitaţi bani. Dulapuri pline cu pachete de acţiuni pe care regimul le deţinea la firme de pe tot globul, iar alături, cea mai veritabilă formă de bani gheaţă: vreo 2 milioane de dolari în bancnote, şi cam tot atât în euro, o stivă de lingouri de aur, care şi ea valora tot vreo 2 milioane, şi un tub cu diamante şi alte pietre preţioase care puteau fi rapid convertite în bani lichizi la orice casă de amanet sau magazin de bijuterii din lume.

Nimic din toate astea nu-l interesau pe Alex.

Indiferent cine va prelua puterea la Tripoli după ce se termina toată povestea asta era binevenit să le ia.

El voia doar documentul.

Fişetul se afla la capătul din spate al bunkerului. Pătrat, metalic, era aidoma cu cele pe care le puteai vedea în orice birou. Alex l-a deschis şi a început să caute printre dosare. Zena a deschis alt sertar şi l-a cercetat. Răsfoiau prin duzini

de dosare pline cu hârtii. Contracte, telegrame diplomatice, şi tratate private semnate cu lideri din toată lumea.

Dar Alex ştia exact ce caută. Colonelul le-a spus ce era marcat pe copertă. '*Documentul 451*'.

— L-am găsit, a spus Alex în cele din urmă.

— Atunci hai să ne cărăm dracului de aici.

Şi amândoi s-au grăbit să ajungă la intrare. Acolo, ea s-a oprit ca să ia câteva arme. S-ar putea să-şi croiască drum prin luptă înapoi în Complexul prezidenţial. Cu cât aveau mai mult echipament asupra lor, cu atât le creşteau şansele de supravieţuire.

Din mers, Alex a deschis dosarul şi a citit documentul pe diagonal.

— *Shit*, a mormăit destul de tare ca să-l audă şi ea.

— Ia din astea, l-a îndemnat Zena. S-ar putea să mai avem parte de lupte. Şi-a pus la piept Browningul Hi-Power, pistolul standard din dotarea SAS, împreună cu cinci magazii cu cartuşe.

Alex şi-a pus arma în jachetă, apoi i-a dat dosarul lui Zena.

— Poate vrei să citeşti asta.

— N-avem timp

— Citeşte-l dracului.

Zena s-a uitat repede pe foaia de hârtie.

— Cristoase...

— Exact, făcu Alex, frecându-şi mâinile de păr. Chiar vrei să lupţi pentru oameni care sunt capabili să semneze asemenea înţelegere? Dar eu?

CAPITOLUL 16

Jack se uită la oamenii din celulă. Ochii întunecaţi se holbau la el, unii suspicioşi, alţii cu nervozitate, alţii ca şi cum ar fi fost deja morţi.

— N-are nici un rost să stăm degeaba şi să aşteptăm să fim executaţi. Putem evada. Dacă suntem ucişi, n-avem ce pierde.

Au trecut trei ore de când au văzut gardienii executând un om din închisoare. Afară, puteau auzi focuri de arme. Dar nu puteau şti cu precizie de unde veneau. Se aflau în subteran şi chiar şi focul mortierelor suna înăbuşit. Dar rebelii se apropiau tot mai mult. De asta erau siguri. Era o chestiune de ora până la cucerirea Complexului. Poate chiar mai puţin.

— Dar cum să facem? a întrebat Mustef, dând cu pumnul în barele metalice. Nu putem ieşi de aici.

Jack arătă către cei doi soldaţi care stăteau la intrare.

— Îi putem mitui să ne lase liberi.

Din talpa ghetei a scos o singură monedă. O jumătate de uncie care valora mai mult de o mie de dolari la preţul zilei. Valută forte într-o ţară aflată în colaps. Fusese percheziţionat superficial pentru arme înainte de a fi aruncat în celulă, dar nu i-au făcut o percheziţie corporală amănunţită. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi găsit moneda, aşa însă, a păstrat-o. Şi, folosit la modul corect, aurul era la fel de bun ca orice armă. Poate chiar mai bun.

— Cu asta, spuse, ridicând sus moneda.

Unul dintre oamenii din celulă a înaintat spre el ca şi cum ar fi vrut să i-o fure, dar Mustef l-a împins înapoi cu mânie.

— Cheamă gardienii, i-a spus Jack. Eu vorbesc, iar tu traduci.

Mustef s-a uitat la restul oamenilor şi a şuierat câteva cuvinte în arabă. Fiecare dintre ei a dat din cap. Oricum, era un plan, chiar dacă nu era sigur că va merge. Era mai bine decât să stai şi să aştepţi să fii împuşcat. Înţelegerea odată făcută, s-a apropiat iarăşi de barele metalice şi a strigat câteva cuvinte către soldaţi. S-au apropiat amândoi. aveau Ak-47 la piept şi pistoalele la centură. Jack s-a dat câţiva paşi înapoi şi a ridicat moneda la vedere, după ce a scuipat pe ea ca s-o facă să strălucească prin semi-întunericul din celulă.

— Spune-le că e a lor dacă ne eliberează.

Mustef a repetat cuvintele în arabă.

— Spune-le că Colonelul e terminat. Spune-le că vor trebui să fugă din Tripoli şi vor avea nevoie de bani pentru asta.

Soldatul a ezitat, privind parcă vrăjit la aur. Jack s-a uitat drept în ochii lui. Avea 25 de ani, pe puţin, iar asta însemna că era un soldat experimentat în armata Colonelului. Nu era un puşti, dar nici un fanatic. Probabil că avea o soţie pe undeva. Poate chiar şi copii. Nu avea de gând să moară. Oricum, nu pentru o cauză pierdută.

— OK, spuse soldatul.

A pus cheia în broasca uşii celulei şi a şuierat câteva vorbe în arabă. Mustef s-a întors către Jack.

— Zice să-i dai întâi aurul.

— Nu. Spune-i să deschidă întâi uşa.

Soldatul şi-a aţintit carabina printre barele uşii. Jack a pus moneda pe limbă, privind către Mustef.

— Spune-i că voi înghiţi moneda înainte ca să mă împuşte, şi chiar dacă va vrea să mă spintece ca să o scoată, tot va dura câteva ore, iar Complexul va fi cucerit până atunci.

Mustef a tradus. Soldatul a ezitat, apoi a rânjit. *Un profesionist*, s-a gândit Jack. Cunoştea situaţia. A răsucit cheia în broască. Uşa s-a deschis. Când a păşit înăuntru, a fost înconjurat de grămada de oameni. Jack a strigat la ei să-l lase în pace.

— Aici, spuse, şi puse moneda în mâna soldatului.

A luat cheile de la acesta, şi, ieşind pe coridor, a deschis uşile tuturor celulelor.

— E timpul să vă duceţi acasă, băieţi. Războiul vostru s-a terminat.

CAPITOLUL 17

Erau unele sarcini militare care cereau mai multă expertiză decât lovirea unei ţinte în mişcare dintr-un vehicul rapid, iar Alex nu era deloc surprins că Zena reuşea să le îndeplinească cu total profesionalism.

A apăsat puternic pedala de acceleraţie a Golfului GTI, mărind viteza la peste 80 mph, aproape o sinucidere dată fiind situaţia străzilor din Tripoli pe care bântuiau găşti de rebeli puternic înarmaţi şi jefuitori. Dar nu aveau de ales. Era trecut de ora 9 seara, şi dacă nu-i scoteau rapid pe Colonel şi pe Jack din Complex, în curând va fi prea târziu.

Un blocaj rutier aflat la o milă de Complex le-a semnalat să oprească. Alex s-a urcat pe trotuar, ocolindu-l, dar un rebel cu motocicletă a început să-i urmărească, în timp ce trăgea furios cu pistolul. Parbrizul maşinii a fost spart de gloanţe. Dar Alex a continuat doar să accelereze. Era prea periculos să oprească. În timp ce el strângea tare de volan, Zena a tras un singur glonţ asupra omului, nimerindu-l drept în obraz. Motociclistul şi Honda lui s-au împrăştiat pe pavaj.

— Ar fi trebuit să poarte cască, a rânjit Alex.

— Sănătatea şi siguranţa, spuse Zena, nu cred că au ajuns în Libia.

Alex a împrăştiat cioburile de parbriz de pe bord, şi a virat după colţ pe o stradă ce trebuia să-i ducă direct la Complexul Colonelului. Putea vedea luminile acestuia drept înaintea sa. Cea mai mare parte a oraşului era cufundată în întuneric pentru că energia electrică a fost tăiată în timpul luptelor, însă Complexul avea propriul său generator. Raza unui reflector baleia străzile, şi, ocazional, răsunau rafale sporadice trase de mercenarii din turnurile de pază asupra rebelilor care se apropiau prin umbra zidurilor.

— Intru direct, spuse Alex. Ţine capul jos.

În apropierea porţii a încetinit VW-ul. La o barieră aflată la 50 m înainte de poartă se aflau şase zimbabweni, iar chiar la poartă erau alţi şase oameni. Alex a oprit, a întors capul spre stânga şi s-a trezit privind drept într-o ţeavă de AK-47 îndreptată spre capul său.

— Suntem într-o misiune pentru maiorul Maruma.

Soldatul a dat din cap şi le-a făcut semn să intre.

Alex a apăsat acceleraţia, şi a dus maşina în Complex. Poarta principală era în regulă, dar restul locului era un haos. Rebelii spărseseră zidul, făcând o gaură de 1,5 m în apărarea acestuia, şi luptătorii au năvălit în interior, sub focul unei mitraliere manevrată de o unitate de patru soldaţi.

În cel puţin alte trei puncte, zidurile se aflau sub focul susţinut al mortierelor şi al RPG-urilor. Pământul se cutremura sub forţa exploziilor obuzelor ce loveau constant zidurile groase, iar Alex a înţeles că în câteva minute acestea vor fi sparte. Deocamdată, cu doar o singură gaură, mercenarii rezistau. Dar când vor fi trei, patru, va fi imposibil. Rebelii vor năvăli înăuntru.

Am ajuns chiar la timp. Dacă avem noroc.

— Unde-i Maruma? a strigat către un mercenar zimbabwean care alerga către mitralieră, ducând o cutie cu cartuşe.

Omul arătă către vilă.

— E cu Colonelul.

Când Alex se uită în jur, a auzit un strigăt. Dinspre dreapta, ieşea de la subsol un grup de oameni. Nici unul nu era înarmat, dar cei mai mulţi dintre ei agitau nişte bare metalice ca pe nişte bâte improvizate. Erau cel puţin cincizeci, adunaţi într-un fel de formaţie quasipătrată – ceva precum o unitate legionară romană – şi avansau direct către centrul platoului.

— Prizonierii, spuse Zena. Au evadat.

— Jack, a strigat Alex.

Erau furioşi, disperaţi, îmbrăcaţi doar în jeanşi rupţi şi bluze rupte. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată o armată mai zdrenţăroasă. Dar erau mânaţi de o furie sinucigaşă, iar asta îi făcea o forţă de care trebuia să se ţină seama.

— Aici, a strigat Jack.

A fugit de lângă grămada de prizonieri, către Alex şi Zena.

— Aveţi documentul?

— Da.

— Atunci hai să-l luăm pe Colonel şi să ne cărăm dracului de aici. Prizonierii se vor uni cu rebelii. Locul acesta nu va mai rezista mai mult de câteva minute.

CAPITOLUL 18

Harford a afişat câteva imagini pe ecran. Acestea arătau poziţiile forţelor rebele din jurul Complexului. Şase unităţi separate distrugeau zidurile cu RPG-uri, şi, pe una dintre străzile de la est, două tancuri capturate de la armata oficială a Libiei înaintau greoi către Complexul Colonelului, iar când vor ajunge acolo, tunurile lor masive vor spulbera cu uşurinţă zidurile. pe străzi ardeau focuri ce luminau clădirile, iar când a lărgit imaginile trimise de avionul dronă ce survola oraşul, trupurile mercenarilor ce apăraseră zona erau perfect vizibile. Aceştia zăceau morţi sau răniţi pe locul în care căzuseră.

— Rebelii vor străpunge perimetrul în câteva minute, spuse Harford.

A arătat către ceasul de pe perete. 2140 ora locală.

Atacul cu racheta de croazieră era programat pentru ora 2200.

— Nu vor reuşi să mai apere Complexul încă 20 de minute. Dacă nu-l aruncăm în aer acum, îl vor captura pe Colonel, şi vor obţine şi documentul.

Greenway a ridicat din umeri.

— Marden şi Rogan sunt morţi oricum. Nu putem permite să supravieţuiască nimănui care a văzut documentul.

Se uită la Harford:

— Ordonă atacul cu rachete, spuse cu voce liniştită, acum că luase hotărârea. Îl vom trimite pe Colonel şi orice înţelegere am semnat cu el, direct în iad.

CAPITOLUL 19

Colonel Zayed şedea pe o sofa scumpă, aurită. Apartamentul său personal era decorat cu trofee din cei 40 de ani de când se afla la putere. Erau fotografii cu el stând alături de lideri din Africa şi din Orientul Mijlociu. Fotografii de la mitingurile din Libia unde se adresase maselor de-a lungul anilor. Şi o serie de diplome acordate de nişte universităţi de care Alex nu a auzit niciodată, şi care, presupunea el, de mâine vor şterge orice consemnare a asocierii lor cu dictatorul.

Dar, după expresia chipului său, era clar că habar nu avea ce-i rezerva soarta.

Părea calm, chiar împăcat cu sine. Ca şi cum planifica doar un week-end la ţară.

— Am luat documentul, spuse Alex, privindu-l dept în ochi pe Colonel. E timpul să plecăm.

— Sunt gata, spuse acesta, ridicându-se în picioare.

— Vin şi eu, a intervenit Marema. Acolo, afară, nu e sigur.

Jack s-a uitat furios la maior. În urmă cu doar câteva ore, Maruma l-a aruncat într-o celulă. Dacă s-ar mai fi aflat încă acolo, ar fi fost executat, împreună cu restul rebelilor capturaţi. Iar acum trebuia să-l ajute?

— Vrei să-ţi salvezi pielea, nu-i aşa, maiorule? l-a întrebat pe un ton dur.

— Vreau doar să-l protejez pe Colonel, a ripostat Maruma cu furie.

— Pentru protecţie ne are pe noi. Misiunea ta este să-ţi conduci oamenii ca ultimă linie de apărare a Complexului.

Se uită la Zayed. Era o condamnare la moarte şi o ştiau amândoi. Oamenii lui Maruma urmau să fie covârşiţi de forţele rebele şi măcelăriţi.

— Nu-i aşa, sir?

Colonelul a dat din cap cu o expresie solemnă.

— Apără Complexul până la ultimul om, i-a ordonat lui Maruma. Este o chestiune de onoare pentru tine.

Începerea a fost zguduită de o explozie. Alex şi-a dat seama că un tanc a ajuns pe poziţie şi a tras cu tunul în zid.

— Haidem, a strigat.

Colonelul a înaintat repede, dar fără să dea impresia că aleargă. Era flancat de Jack şi Alex, iar Zena deschidea drumul. Maşina sa blindată – un Lexus RX negru, cu ferestre fumurii, antiglonţ – aştepta afară. Complexul era cuprins de

haos. Rebelii spărseseră zidurile în cel puţin trei locuri diferite, şi năvăleau înăuntru. Mercenarii îi secerau cât puteau, cu o eficienţă brutală, cu mitralierele de calibru mare. Dar prizonierii evadaţi atacau din interiorul Complexului, oamenii lui Maruma fiind asaltaţi din toate părţile. Când mercenarii erau ucişi, prizonierii le luau armele, şi trăgeau asupra soldaţilor care încă mai trăiau. Numărul de morţi creştea în fiecare clipă. Trupurile zăceau peste tot, iar oamenii răniţi ţipau după ajutor. Era înfrângerea finală a regimului.

— Haide, haide, striga Jack, îmbrâncindu-l pe Colonel spre maşină.

Alex s-a urcat la volan, cu Jack alături, şi Colonelul cu Zena în spate, şi a călcat acceleraţia. Lexus avea un motor foarte puternic, iar şofatul lui era o plăcere comparativ cu VW. A accelerat la maxim prin poară, apoi pe drumul principal.

— Către coastă, l-a direcţionat Zena.

Tonul ei era în continuare calm, cu tot haosul dimprejur, dar – după cum simţea Alex – chiar şi ea începea să fie tensionată.

— Vasul de pescuit ne aşteaptă.

Drept în faţa lor se vedea un blocaj rutier.

Şase oameni, fiecare înarmat cu un AK-47. O maşină ardea răsturnată de-a latul şoselei. Nu era timp să oprească, şi nici să caute un drum alternativ.

— Ţineţi-vă bine. O să fie dur.

A călcat acceleraţia până la fund. Nu ştia care sunt specificaţiile tehnice ale maşinii, dar un vehicul blindat tipic folosit de un lider politic marcant avea blindajul capabil să reziste unui proiectil RPG, geamuri antiglonţ, era rezistent la foc, iar cauciucurile rămâneau funcţionale chiar şi după ce erau sparte. Deci, ar trebui să poată trece prin baricadă. Spera doar că Colonelul nu a făcut economii. Dacă acesta era un Lexus obişnuit, de serie, va fi făcut sită. La fel şi toţi cei dinăuntru.

Vehiculul înainta acum cu peste 90 mph. În faţă, un soldat făcea semne să încetinească, dar când a văzut că Lexus nu dădea semne că s-ar ori, a tras o rafală cu AK-47. Gloanţele au biciuit vehiculul, dar acesta era proiectat să reziste unui asalt mult mai letal decât un singur om cu un pistol mitralieră. Gloanţele au ricoşat inofensive, deviate de blindajul de oţel. Se apropiau cu repeziciune de blocaj, şi alţi doi oameni au deschis focul, dar Alex avea tot mai multă încredere în maşina pe care a îndreptat-o direct spre ei. Fumul se ridica din maşina în flăcări, iar vizibilitatea s-a redus la doar câţiva metri, însă Alex putea vedea destul cât să intre direct într-unul dintre soldaţi, zdrobindu-l, în timp ce celălalt a sărit din cale. Când s-a ciocnit cu maşina arzândă, Lexus a încetinit. Flăcările i-au înconjurat, iar resturi metalice îi zgâriau exteriorul, dar îşi croia drum, împingând deoparte vehiculul răsturnat. Un cauciuc a explodat, dar maşina continua să înainteze şi în următoarea secundă era dincolo de barieră. În faşă, drumul era liber pentru ei.

O sută de metri de şosea neagră, liberă.

Ce ducea spre coastă.

Alex a inspirat adânc, începând să se liniştească.

— Am reuşit, spuse încet.

În urma lor s-a auzit o explozie. Pământul s-a cutremurat, iar alimentarea cu electricitate – atâta cât mai rămăsese în oraş – s-a întrerupt.

O imensă minge de foc s-a ridicat spre cer, urmată de un nor uriaş de fum negru. Focul se revărsa peste tot. şi chiar dacă ei se aflau la câteva sute de metri de Complex, şi accelerau frenetic îndepărtându-se, puteau simţi cum unda de şoc înaintează ameninţător pe străzi.

— Ce-a fost asta? a întrebat Zena.

— O rachetă. Direct în Complex.

— Se pare că cineva vrea să şteargă locul de pe faţa pământului înainte ca să intre rebelii.

Alex a aprobat, cu o expresie severă pe chip.

— Şi cred că ştim de ce.

Capitolul 20

Prima regulă a oricărei operaţiuni militare, se gândea Alex cu amărăciune. *Dacă ceva poate să meargă rău, sigur va merge rău*.

Priveau în jurul micului port. Era aproape miezul nopţii, iar locul era pustiu. Când sosiseră noaptea trecută, satul era ocupat de forţele rebele, dar locul nu avea nici o importanţă militară sau strategică, aşa că au plecat cu toţii. S-au dus să participe la asaltul final asupra capitalei. Unele nave de pescuit erau deja ieşite în larg pentru munca de noapte. Tripoli avea o nevoie disperată de alimente, aşa că vor câştiga probabil de 2-3 ori mai mulţi bani pentru prada lor. Dar nu era nici un semn de la omul care i-a adus şi care acum trebuia să-i scoată de aici. Nici vasul său nu se vedea.

— Cum dracu ieşim de aici? a întrebat Jack.

— Luăm altă barcă.

Timp de câteva minute, Zena a cercetat duzina de ambarcaţiuni din port, în timp ce Alex şi Jack făceau de gardă cu armele pregătite. Dacă cineva ar fi obiectat că i se fură barca, pistoalele trebuiau să-l convingă: dacă nu, Alex mai avea încă două monede de aur în gheată.

Zena a ales o ambarcaţiune deschisă, lungă de 7 m şi cu motor exterior.

— Este o noapte liniştită şi sunt doar două mile până la punctul RV. Barca va face faţă.

Alex l-a adus pe Zayed la bord. Colonelul era impasiv, de parcă n-ar fi înţeles încă, cu adevărat, ce i se întâmplă. Privea în jur, de parcă se afla într-o ţară străină. Nu într-un loc pe care-l condusese despotic timp de patru decade.

Timp de câteva minute, Jack a „gâdilat" motorul Honda. Nu avea cheie de contact, dar putea fi pus în funcţiune. În rezervor avem 5 l de petrol, iar într-un mic dulap din interiorul bordului era şi o canistră cu încă 5 l. Tot acolo erau şi nişte veste de salvare, rachete de semnalizare şi o busolă.

Când motorul a prins viaţă, Jack a scos barca din port, spre marea liberă.

— Nord, nord-vest, a spus Zena. Am coordonatele punctului RV. Suntem cam la o oră depărtare.

În timp ce micul vas naviga prin Mediterana, Alex se bucura de privelişte. Furtuna din noaptea trecută trecuse, iar în urma ei – aşa cum se întâmpla adesea după o furtună – noaptea aceasta era caldă şi marea calmă. Departe, putea vedea strălucirea ceţoasă din Tripoli. În mod normal, ar fi trebuit să fie luminile

oraşului care se puteau vedea de la asemenea distanţă. Însă, în această noapte, străluceau doar focurile.

Bine că am scăpat din gaura aia, se gândea Alex.

Mai trebuiau făcute doar două lucruri.

Să-l asasineze pe Colonel. Şi să se întoarcă vii pe HMS *Stanley*.

A trecut o oră. Nimeni nu avea chef de vorbă. Temperatura a scăzut pe măsură ce s-au îndepărtat de coastă. În depărtare luminile din Tripoli au dispărut. *O rachetă de croazieră*, îşi spuse Alex. *Asta a detonat în Complex chiar în clipa când fugeam de acolo. Nimic altceva nu putea provoca asemenea avarii*.

— Încă 10^0 spre nord, i-a spus Zena la ora 0100 dimineaţa. Ne apropiem de punctul RV.

Alex cerceta orizontul din faţa lor, dar nu vedea nimic în afară de pustiul Mediteranei.

Numai NATO putea lansa o rachetă de croazieră. Pentru că-l voiau pe Colonel lichidat. Iar ei... nu conta dacă erau şi ei ucişi.

Doar dacă...

Un gând i-a trecut brusc prin minte.

S-a asigurat că are Browningul sub bluză, cu magazia de cartuşe plină.

— Aici, a strigat Zena. Opreşte motorul.

Zgomotul făcut de o ambarcaţiune se apropia de ei. Avea luminile de navigaţie stinse. Dar coca neagră, a apărut la vedere. O mică navă de patrulare, neinscripţionată.

— Schimbare de plan, spuse Zena ridicându-se în picioare. În loc de Royal Navy, ne recuperează Mossadul şi ne duce acasă.

Cristoase, am avut dreptate.

— Mossad, a izbucnit Colonelul, sărind în picioare. Nu merg nicăieri cu gunoaiele astea de israelieni.

Zena şi-a scos Browningul şi l-a aţintit direct asupra lui.

— Eşti în custodia noastră acum, şi ai să faci exact ce ţi se pune.

Când s-au apropiat de bordul navei de patrulare, Alex se uită neliniştit la cei doi oameni care-i aşteptau. Amândoi erau îmbrăcaţi în negru, dar nu în uniforme. Aveau pistoale automate Uzi, letalele arme israeliene folosite de ei pentru *curăţarea* subsolurilor din Beirut. Şi nu păreau deloc să fie gata să le ofere o ceaşcă de ceai, după care să-i ducă direct pe HMS *Stanley*.

— Am fost trădat, a mârâit Colonelul.

Stătea în picioare, tremurând. Acum că se aflau în larg, vântul bătea, iar valurile erau mai mari, legănând mica barcă din bord în bord.

Zena ţinea arma aţintită asupra lui.

— Cine vrea să-l execute? a întrebat, privindu-i pe Jack şi Alex.

Jack era deja în picioare şi înainta spre Colonel. *Idiotul habar nu are ce se-ntâmplă*, se gândea Alex.

— Am putea da cu banul.

— Nu, o fac eu, spuse Zena.

— Nu contrazic niciodată o doamnă.

Alex şi-a scos pistolul de sub bluză, gata să tragă, dar l-a ţinut ascuns.

— Ar trebui să dăm cu banul.

— Am spus că o fac eu, repetă Zena furioasă.

— Las-o pe doamna să facă cum vrea, amice, spuse Jack. Credeam că britanicii încă mai au maniere.

A răsunat o împuşcătură, apoi alta Colonelul s-a dat înapoi când primul glonţ l-a lovit în cap, iar al doilea în piept. S-a prăbuşit pe podeaua bărcii, cu sângele curgând din cele două răni.

După cele două focuri, Zena a întors arma către Jack şi Alex. La fel şi cei doi oameni de la Mossad de la bordul navei de patrulare.

— Şi-acum... care din voi vrea următorul glonţ, a întrebat pe un ton rece.

CAPITOLUL 21

Alex ştia că a venit momentul, dar asta nu le făcea situaţia mai uşoară.

— E vorba de document, nu-i aşa? a întrebat-o pe Zena.

Ea a confirmat dând din cap.

— De la început eu am fost în echipă ca să mă asigur că recuperaţi documentul, iar apoi să mă asigur că muriţi pe drumul de întoarcere acasă. Nimeni nu poate vedea documentul şi să rămână în viaţă. Trebuia să pricepi asta imediat ce l-ai citit.

— Bună treabă, a constatat Alex cu amărăciune.

— Nu e cazul să facem conversaţie. Cine vrea primul glonţ?

Jack s-a uitat la Alex, apoi la Zena, şi din nou la Alex.

Cei doi lucrau împreună doar de câteva ore, dar au ajuns la un grad de înţelegere ca să comunice dintr-o privire.

Mesajul era destul de clar. Peste câteva secunde, amândoi vor fi morţi. N-aveau nimic de pierdut dacă încercau să riposteze.

— Ok, eu sunt primul, spuse Jack. Întotdeauna am vrut să aflu cum e pe lumea aialaltă.

Poate că la urma urmei, nu e chiar atât de prost, îşi zise Alex. *Şi-a dat seama că am pistolul pregătit*.

Zena a întors Browningul spre Jack. Între ei erau doar cinci metri din lungimea bărcii. Pentru o femeie cu nivelul ei de antrenament, era o distanţă insignifiantă. A ridicat ţeava cât să ochească direct în frunte. În aceeaşi clipă, Alex a băgat mâna sub bluză şi a apăsat pe trăgaciul pistolului său într-o singură mişcare fluidă. Două gloanţe au percutat în toracele femeii. Chiar înainte de a fi lovită de primul, Zena a tras şi ea un glonţ către Jack. Dar zgomotul şi bruscheţea atacului lui Alex au fost suficiente ca să afecteze precizia focului, şi glontele s-a dus aiurea, în Mediterana.

Ea a căzut pe spate, în apă.

De pe vasul de patrulare, cei doi Mossad au lansat o rafală de Uzi. Glonţ după glonţ loveau barca, spulberând o grămadă de aşchii şi ricoşeuri prin aer.

Jack şi Alex s-au aruncat pe podeaua bărcii. Alex a înhăţat trupul cald încă al Colonelului şi l-a tras peste ei. Sângele le picura peste haine, dar trupul era un scut care absorbea gloanţele.

— Porneşte dracului motorul, a şuierat Alex. Eu am să...

Un val. Barca parcă s-a scufundat, în timp ce prova vasului de patrulare s-a ridicat. Temporar, au fost la adăpost de focul armelor. Alex l-a dat deoparte pe Colonel. Unul dintre motivele pentru care Browning era o armă preferată de armatele din lume era că magazia avea 13 cartuşe în loc de standardul de 6 sau opt. La rigoare, putea trage o „rafală" lungă de foc continuu. Şi exact de asta avea nevoie Alex acum.

Când vasul a căzut pe partea cealaltă a valului, cei doi Mossad au fost perfect vizibili. Alex a apăsat trăgaciul, trimiţând glonţ după glonţ direct către ei. Era un foc sălbatic, necoordonat, şi pentru că ambele ambarcaţiuni săltau pe marea tot mai agitată, erau puţine şanse să nimerească pe vreunul dintre ei. Dar, pentru câteva clipe, i-a forţat să-şi caute adăpost.

Şi să înceteze să mai tragă.

În aceste câteva secunde, Jack a avut destul timp ca să pornească motorul exterior. Honda a răbufnit într-o bruscă revărsare de putere, barca a virat şi a dispărut în întunericul Mediteranei.

Când ultimul cartuş a fost tras şi magazia golită, Alex a lăsat pistolul deoparte. Pe puntea celuilalt vas a început să se tragă din nou, dar ei se aflau acum la 100 m şi continuau să se îndepărteze tot mai mult în fiecare secundă.

— Bine ai venit în *Unitatea* 5, i-a urat Alex lui Jack. Tocmai ai supravieţuit primei tale misiuni.

— Cristoase, a bombănit acesta, ştergându-şi picăturile de apă sărată spulberate de valuri. Habar nu am cum am să trăiesc un an în stilul ăsta.

CAPITOLUL 22

Luminile de pe HMS *Stanley* erau clar vizibile la doar câteva sute de metri depărtare. Jack a manevrat barca către ele, iar după câteva minute se aflau lângă coca navei militare, şi se căţărau pe o scară de frânghie pe care un marinar a desfăşurat-o într-un bord.

Alex şi-a pus teancul de documente sub bluză înainte de a urca. A ştiut care erau coordonatele navei şi n-a fost mare filozofie să o găsească cu ajutorul busolei, chiar şi pe întuneric. Au aruncat cadavrul Colonelului în mare. Ştiau că Zena a fost plasată în cadrul misiunii pentru a-i elimina pe ei. Încă de la început, planul lui Greenway în legătură cu ei a fost recuperarea documentului, asasinarea Colonelului, şi eliminarea de către Mossad.

În acest fel, orice consemnare a vechiului acord dintre guvern şi Colonel va fi ştearsă pentru totdeauna. Alex a înţeles cum stă treaba atunci când racheta de croazieră a lovit complexul prezidenţial; de aceea a fost pregătit să riposteze când Zena şi-a întors arma asupra lor. *A fost o capcană încă din start*, se gândi cu amărăciune. Şi au intrat drept în ea.

A ajuns pe punte şi s-a uitat înainte. Greenway şi Harford veneau către ei.

Alex a zâmbit.

Se gândea cum să iasă din această *budă*. *Unitatea* 5 îl voia mort; era absolut sigur de acest lucru. Dar nu-l vor ucide aici, pe HMS *Stanley*, nu de faţă cu vreo 200 de martori, marinari din Royal Navy. Dar nici nu voia să-şi petreacă restul vieţii ascunzându-se. Dacă reuşea să-i convingă că nu a citit documentul, ar trebui să fie în regulă.

Cel puţin până la următoarea misiune.

— Iată, spuse Alex când Greenway a ajuns lângă el

Scoase documentele puse în plicul impermeabil.

— Colonelul este mort. Iar astea sunt documentele. Aş zice că totul a decurs conform planului...

Greenway a luat plicul.

Se uita când la Alex, când la Jack, cu ochi întrebători.

— Aţi...

— Nu, spuse Alex ferm. Nu le-am citit.

— Bine, a răspuns tăios. Raportul peste 20 de minute.

— Pe dracu, a bombănit Jack. Mai întâi ne odihnim.

S-a uitat la Alex, rânjind. Cei doi au plecat către cabinele pregătite pentru ei.

— Ce dracu e-n documentul ăla? a întrebat Jack.
Alex a deschis uşa compartimentului, şi s-a trântit epuizat în cuşetă.
— Nu vrei să ştii. Nimeni care îl citeşte nu poate rămâne în viaţă.

SFÂRŞIT